

KOMMUNISTISK POLITIK

Nr. 3
Marts -
april
2017
21. årg.

Lige løn til alle. Markering i København marts 2017. Foto: Metro Workers United

TEMA: Kvinder og revolution

Grønt lys for EU-hær - Danmark følger med

Hollywood og Al Qaeda

SOLIDARITET - RESPEKT - SAMMENHOLD

Med hovedet først i fuld fart nedad

Lars Løkke og hans VLAKE-regering, som man snubler i at udtale, har fuld fart på. Nedad – og med hovedet forrest. Den er Heading for a Fall, som det hed i en populær sang. Løkkes forsøg på at afstive sin regeringsmagt og genvinde det politiske initiativ ved at inddrage Liberal Alliance og De Konservative i regeringen er ikke lykkedes. Dens folkelige tilslutning bliver stadig mindre. Flertallet af danskerne ser gerne den knækker halsen i sit fald.

Det er en elendig, løgnagtig, korrupt og kompromitteret, uselvstændig lakajregering. Kapitalens håndlangere. Krigens håndlangere. Lakajer for USA, NATO og Den europæiske Union.

Det eneste, der holder regeringen oppe også efter dens første hundrede dage er, at alternativet er en regering og andre EU-og krigspolitikere af samme slags.

Løkke-regeringen er kommet til i den sidste del af processen med slagtning af den kapitalistiske danske 'velfærdsstat' og dens erstatning med EU's nyliberale version af en statsmagt, blottet for velfærd, en militariseret 'natvægterstat', som Løkkes mentor Fogh vist engang kaldte det. En minimalstat i alle retninger – bortset fra et opsvulmet overvågnings- og kontrolapparat og en stadig mere veludstyret militærmagt.

En stat, som er fjendtlig over for arbejderne, arbejdsløse, indvandrere - flertallet af borgerne – men gavmild i forhold til kapitalisterne, de multinationale, de rige, dem med top-skat.

Siden Foghs mediehyldede 'systemskifte' i 2001 hvor slagtingen af velfærdsstaten for alvor tog fart, er det gået stærkere og stærkere. Arbejdernes stilling er svækket og undergravet med skabelsen af en tvangsarbejdshær af folk på overførselsindkomster – arbejdsløse, syge, flygtninge – på et arbejdsmarked, hvor jobs uden nogen form for sikring eller regulering som vikariatet, løsansættelser eller ansættelser som formelt selvstændige, reelt løsarbejdende, bliver mere og mere almindelige. Hvor fagtoppen ikke har ført noget, der bare kunne minde om kamp imod forringede arbejds-

vilkår, ringere arbejdsforhold og faldende realløn, men med ok-aftaler og trepartsforhandlinger har støttet den nedadgående retning, uanset pyntefarven på den siddende regering.

Den offentlige sektor er blevet udpint og forringet, mens dens arbejdende er blevet tvunget til at løbe hurtigere og hurtigere. De nyliberale krigspolitikere har skabt et samfund, hvor flertallet lider af stress, nærmest fra vugge til grav, i al fald fra skolen til kirkegården. De har svoret, at de har 'reformeret' og ført krig og bygget union or at bevare 'velfærd' også i fremtiden, mens de har privatiseret, udliciteret og tømt samfundet for værdier.

Skandalerne har stået i kø. DONG, Skat, IT-systemer, DSB. Snesevis af milliarder og atter milliarder af kroner overført i kapitalisters, spekulanters og svindleres lommer. På alle tænkelige og utænkelige måder, mens der skabes en udpint og mishandlet underklasse på eksistensminimum, som fungerer som et socialt skræmmebillede på, hvor galt det kan gå.

De har skabt et helvede af et nyliberalt samfund, hvor intet hænger sammen, og alting gør ondt – undtagen i toppen.

De er på vej nedad, med hovederne først. Den ene krise afløser den anden. I Danmark, i EU, i den globaliserede kapitalistiske verden. Politiske kriser, sociale kriser, økonomiske kriser. Den ene katastrofe fører til den anden. Krigene udløser flygtningestrømme – men også hungersnød. Den største sultkatastrofe siden 2. verdenskrig er på vej mere end 70 år senere. 20 millioner mennesker kan dø af sult i fire krigsplagede lande i Afrika og på Den arabiske halvø. Ofre for aggressiv imperialistisk krigspolitik især siden 11. september 2001 og det 'globale systemskifte'.

Det er for resten ikke bare den danske regering, der har fuld fart på i et fald nedad. Det er også deres modparter, der praktiserer den samme politik. Det er et helt socialist og økonomisk system, der er på vej mod sit fald.

Redaktionen 14. marts 2017

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik

c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 50 55 99 30

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

Facebook: kpnetavisen

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2017

Halvår (6 nr.) 260 kr.

År (12 nr.) 475 kr.

Institutioner

1 år 600 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Næste nummer udkommer

14. april 2017

Deadline næste nr. 07.04.17

Hvorfor går de fleste løse jobs til kvinderne?

Antallet af de løse, usikre, tidsbegrænsede midlertidige jobs stiger eksplosivt og en stadig voksende del går til kvinderne. Overalt er udviklingen den samme – i Danmark som i resten af EU.

Hvis du er nyuddannet, er dine chancer for at få et fast job blevet langt mindre end tidligere. Og er du kvinde, er dine chancer endnu ringere, end hvis du er mand.

Knap halvdelen af alle nyuddannede kvinder, der overhovedet får job, ender i en løs midlertidig ansættelse, viser ny undersøgelse fra DJØF. I 2014 gjaldt det 42 procent af kvinderne, i dag er dette tal vokset til 45 procent, mens det gælder for 25 procent af mændene.

For mange betyder det at man må hoppe fra det ene løse job til det andet og bare håbe på, at man ikke falder ned i et arbejdsløshedshul undervejs. At det giver en meget usikker situation og fremtid, siger sig selv. Ligesom at kvinderne fra start kommer bagud på løn, pension m.m.

For at dække over virkeligheden har man fundet på et besynderlige begreb som navn, nemlig prekære job. Det betyder, at man kun er midlertidig ansat i en kortere periode, som kontraktansat, projektansat, vikar, korttidsansat eller lignende.

Tiltrækkes ubevidst

Hvorfor fordelingen af løse og faste ansættelser er så skævt fordelt har man længe ment i DJØF – akademikernes fagforening, at man kun kan gætte på.

”Det kan være, at kvinderne i højere grad end mændene tænker: ’Vi skal for enhver pris have et job’. De er måske hurtigere på aftrækkeren og søger alt. Og det kan også være, at fx barselsvikariater helt ubevidst tiltrækker kvinder og bliver besat af kvinder, fordi det jo typisk er en kvinde, der skal vikarieres for.” Sådan sagde den tidligere DJØF formand Lisa Herold Ferbing i en kommentar.

Det sidste halve århundrede har diverse forskere, fagbosser og politikere forsøgt at komme med den ene mere syge bortforklaring end den anden på, hvorfor det er kvinderne der stadig ender i de løse job og de dårlige arbejdsmarkedsstatistikker.

Ansættelse uden rettigheder

Først var det så fordi kvinder ingen uddannelse havde. Det har de nu. Så var det fordi deres uddannelse lå efter mændenes. Det gør den generelt ikke mere. Så var det ’det kønsopdelte arbejdsmarked’ med kvindefag og mandefag, hvor kvinderne ”valgte galt” og valgte frisør i stedet for læge og direktør. I dag vælger piger ikke længere sådan.

Så var det strukturelle forhold udenfor vores indflydelse og så svingede det igen tilbage til fordomme, ideologiske barriere og vores egen ubevidste skyld.

Mere end blot barselsorlov

Klart at kvinders lange barselsorlov spiller ind. De fleste yngre kvinder har oplevet at blive spurgt ind til forventede børnefødsler, selvom det ikke er lovligt ved en ansættelsessamtale.

Med raseringen af den offentlige sektor bliver kvindernes hovedansvaret for børn og familie til stadig større dobbeltarbejde – og ofte tredobbelt med ansvar for ældre og syge familiemedlemmer oveni.

Det svækker kvindernes stilling på arbejdsmarkedet. Både når det gælder ulige arbejds-, løn- pension- og ansættelsesforhold.

For helt basic er kvindernes stilling som køn i det kapitalistiske samfund og økonomi længere ud mod kanten af arbejdsmarkedet end mænds og med dobbeltarbejdet i familien ved siden af. Kvinder fungerer som en arbejdskraftreserve og ikke kun ved arbejdsløshed, hvor der kan slides og trækkes i hver sin ende af elastikken, for at arbejdsgiverne kan få arbejdskraften billigst mulig.

Fleksibel freelancer

Når næsten halvdelen af alle nyuddannede kvinder, der kommer i arbejde ender i en tidsbegrænset midlertidig ansættelse skyldes det ikke mindst, at disse jobs udgør en hurtig voksende del af de job, der overhovedet er.

Det samme ses i hele EU’s indre marked.

Over halvdelen af de arbejdspladser, der er skabt i den europæiske økonomi siden 2010, har været gennem tidsbegrænsede kontrakter. Ifølge rapporten ’Future Working: The Rise Of European’s Independent Professionals’, som udkom sidste, år er omkring 25 procent af den europæiske arbejdsstyrke i dag freelancere eller iPros (independent professionals), som de meget fint kaldes i rapporten.

Større fleksibilitet og lavere lønomkostninger for arbejdsgiverne – større usikkerhed og utryghed i kvindernes arbejdssituation. Større og voksende uligestilling.

Når APK i sin 8.marts platform rejser kravet om 30 timers arbejdsuge – 6 timers arbejdsdag indeholder det samtidig krav om, at det skal være arbejde på almindelige ansættelsesvilkår. Hverken som tvangsarbejde på kontanthjælp eller kontraktansat som højtuddannet løsarbejder.

Imperialismens modsætninger tilspidses

Grønt lys for EU-hær - og Danmark følger med

Landene i EU og NATO er i gang med en større oprustning og forbereder krig. Ikke bare aggression i Mellemøsten, Asien og Afrika, men også storkrig i Europa – mod Rusland. Samtidig vokser risikoen for en atomkrig med Kina. EU-landene har netop besluttet at gå videre i opbygningen af en EU-hær med en stående kommando efterfulgt af en centralt ledet militær indgang i kommende krige.

I sidste uge meddelte den svenske socialdemokratiske regering, at værnepligten genindføres fra 1. juli både for mænd og kvinder.

Den blev reelt afskaffet i 2010, da man besluttede at lade værnepligten 'hvile' i fredstider. Men Sverige – der er med i EU, men ikke i NATO – har faktisk deltaget i nye krige, bl.a. i Afghanistan, og det har været svært at finde frivillige til krigstjeneste.

Beslutningen begrundes også med 'en voksende trussel' fra Rusland. Foreløbig skal 4000 indkaldes om året, og tallet forventes udvidet.

I Danmark har regeringspartiet De konservative fulgt op med at forlange en udvidelse af antallet af værnepligtige til det dobbelte – til mere end 8000 indkaldte om året.

Også i Tyskland diskuteres i forbundsdagen en større udvidelse af antallet af soldater og af krigsbudgettet.

Disse oprustningsskridt siges at være et svar på og imødegå et angiveligt stadig mere krigerisk Rusland.

I Polen er der både gennemført en stor udvidelse af den stående hær og en udrensning af officerskorpset. Alle officerer, indbefattet de højest placerede, der var uddannet i det tidligere Sovjetunionen, er afskediget. Amerikanske tropper i Polen er rykket frem til grænsen mod Rusland.

EU på besøg i Central African Republic. Nov 2016

Norge har for første gang i fredstid udenlandske (læs: amerikanske) kampsoldater stationeret på norsk jord – helt mod nord ved den russiske grænse.

Og sådan ser det ud, hvis man gennemgår landene i EU og NATO et efter et.

Voksende krigsfare

Øget global spænding

Donald Trump har som ny amerikansk præsident afblæst afspændingen i forhold til Rusland, som han ellers havde proklameret. Det amerikanske krigsbudget skal ifølge Trump øges med 10 pct., og samtidig har han beordret NATO-landene til at bruge 2 pct. af BNP på oprustning.

Trump vil vinde enhver krig – også en mulig atomkrig med Rusland eller Kina.

USA optrapper for nærværende spændingen i forholdet til den asiatiske stormagt. Blandt meget andet er man i færd med at opstille et nyt 'missilforsvarssystem' i Sydkorea under påskud af at forsvare dette mod Nordkorea.

Et skræmmebillede af Nordkorea som en krigerisk og aggressiv magt køres op i den vestlige propaganda. Men Nordkorea vil ikke udløse en krig, som det kun kan tabe. Det er en falsk trussel, og det egentlige mål for USA er Kina, en global udfordrer og supermagtskonkurrent.

Kina og Rusland er de to vigtigste politiske, økonomiske og militære modstandere for USA i den globale imperialistiske kamp om verdens ressourcer.

Kina har da også meddelt, at det er en stærk modstander af missilerne og 'helt sikkert vil tage de nødvendige midler i brug for at forsvare sine egne sikkerhedsinteresser'.

USA og Sydkorea har allerede påbegyndt den fysiske opstilling af Thaad-systemet.

I Rusland opfattes det også som en del af en aggressiv omringning med missilsystemer fra USA's og Vestens side. Oprindeligt skete det under påskud af en raketrussel fra Iran; nu afsluttes cirklen med Nordkorea som påskud.

Det oprustede EU

Det kriseramte EU fortsætter unionsopbygningen og sætter i den stadig mere spændte nuværende internationale situation ekstra fart på den militære opbygning. Alliancen mellem EU og USA er en imperialistisk alliance for fortsat at beherske verden.

Krig og oprustning har altid været imperialismens foretrukne udvej af kriserne.

Krigsindustrien i EU skal have en større opprioritering. Forskningsmidler i mangemilliardklassen kanaliseres over til våbenindustrien. EU planlægger at få sit eget militære hovedkvarter og støtter det amerikanske NATO-krav om 2 pct. af BNP til krig og krigsforberedelse. Europahæren er i anmarch – og

i hurtigt tempo.

Allersenest har EU's krigsministre på et møde taget et stort skridt i opbygningen af en hær til udkæmpelse af EU-krige. Det er sket med beslutningen om at 'oprette en ny stående enhed, kaldet MPCC, til at planlægge og koordinere nuværende og fremtidige operationer'.

I første omgang gælder det EU's (besættelses)-tropper i Afrika – Mali, Somalia og Den Centralafrikanske Republik, gamle kolonierområder, hvor især Frankrig har været militært meget aktiv. Den placeres foreløbig i EU's udenrigstjeneste.

I anden omgang skal det udbygges med Pesco, som er designet til, at grupper af lande går sammen om egentlig krigsførelse. Europahæren som en imperialistisk interventionshær er på vej.

Danmark står formelt uden for disse planer i kraft af forsvarsforbeholdet. Det rykker i den danske krigsregering og EU-politikerne at få det afskaffet, men de tør ikke sende det til folkeafstemning efter at have tabt afstemningen om retsforbeholdet.

Havde de vundet den, ville en folkeafstemning om forsvarsforbeholdet være kommet kort efter. Nu søger de i stedet at undergrave forsvarsforbeholdet i praksis og gå, så langt de tør, i at knytte Danmark til EU's militære strukturer og oprustningsprogrammer, indbefattet militærforskningen.

– Langt hen ad vejen er det jo positivt, erklærede den danske krigsminister Claus Hjort Frederiksen efter mødet.

– Vi skal sikre, at man ikke duplikerer det, NATO foretager sig. Men det er da rigtig fint, at EU kan lave noget, der kompletterer NATO-samarbejdet, og omvendt.

Udtalelsen afspejler også, at der eksisterer modsætninger blandt EU's ministertop om opbygningen af EU-hæren og forholdet til NATO (læs: USA). Men det officielle Danmark står uanset dette solidt sammen med krigens og oprustningens parti.

Sig Nej ved urafstemningen! Vi fortjener bedre end den nye OK-aftale

Af Kommunistisk Politik

Der er indgået en treårig OK-aftale mellem Dansk Industri og de ni fagforbund i CO-Industri – heriblandt 3F, Dansk Metal og HK Privat. Den skal nu til urafstemning blandt de 230.000 arbejdere, der berøres direkte af den. Men aftalen har afsmittende virkning på hele arbejdsmarkedet, og den opfylder langtfra kravet om at råde bod på tilbagegangen under krisen. Derfor bør den forkastes med et Nej ved den kommende urafstemning.

Kampagnen for at få de privatsatte industriarbejdere til at sige Ja til den nye OK-aftale er kørt for fuld skrue, fra samme øjeblik underskrifterne kom på papiret.

Arbejdsgiverne har al grund til at være glade: De skal ikke til lommerne og udligne de seneste ti års reallønsfald under den økonomiske krise.

Regeringen og Socialdemokraterne er dybt tilfredse med en overenskomst, der ikke rejser krav om nedsat arbejdstid og tilbagerulning af den forhøjede pensionsalder på et tidspunkt, hvor vreden over de gennemførte nedskæringsreformer (af begge regeringsalternativer) er ved at koge over ved udsigten til nye.

Den samlede fagtop præsenterer OK-aftalen som en stor pose penge til arbejderne, der viser, at 'krisen er slut', og at påstår, at den giver 'et ordentligt løft' (på den såkaldte fritvalgs-konto). Mindstelønnen hæves fra de nuværende 113,65 kr. i timen til 119,65 kr. i timen i 2020.

Det er intet imod det reallønsfald, der har udhulet købekraften og forringet den økonomiske situation for de arbej-

dende siden 2008. Med en forventning om voksende inflation i de kommende år kan det vise sig ikke engang at være inflationsdækning.

Den socialdemokratisk dominerede fagtop har uden reelle sværds slag bistået de skiftende regeringer fra Fogh, Løkke og Thorning til Løkke 2 og 3 med at forhøje pensionsalderen og skære alle overførselsindkomster væk eller ned til benet. Den sælger nu en situation med

voksende efterspørgsel af arbejdskraft så billigt som nogensinde. Der er intet forsøg på genopretning af købekraft og real-løn til tiden, fra før krisen brød ud.

Den enstemmige anbefaling af aftalen fra hele fagtoppen – indbefattet FOA, der ser

'positive tegn' i den – fortsætter den jammerlige classesamarbejdspolitik. Arbejdersiden er udleveret til modpartens nåde og barmhjertighed, og arbejderne stærkeste våben, solidaritet og masseaktioner, er på forhånd afskrevet.

Aftalen på industriens område plejer at danne udgangspunkt for kommende OK-aftaler på andre områder, også senere i det offentlige. Den vil være retningssgivende også for de lokale OK-aftaler, som skal indgås senere i år.

Men den er simpelthen for ringe. Sammenlign f.eks. de beskedne krummer til arbejderne med de gigantiske lønstigninger, direktørerne har bevilget sig selv over perioden, og de enorme udbytter, aktieejerne har fået i perioden. Er det muligt med en anden konklusion, end at det må blive et Nej?

Derfor lyder Arbejderpartiet Kommunisternes opfordring: Sig Nej til OK-aftalen! Vi fortjener noget bedre!

Friplejehjem blomstrer frem: Velfærdsrettigheder kun til de bedrestillede

Friplejehjem, friskoler, fribørnehaver og privathospitaler myldrer frem. Når velfærden systematisk afskaffes som en rettighed skaber overklassens politikere de muligheder der skal sikre at de bedrestillede beholder de rettigheder som flertallet bliver frataget. Og de decideret rige har deres helt egne ordninger og muligheder.

Siden 2009 har det været muligt at skabe såkaldte frie plejehjem. I dag findes der 843 pladser på friplejehjemmene og flere er på vej. Der er lige nu givet tilladelse til 423 yderligere pladser fordelt på 19 friplejehjem, der venter på at blive opført eller taget i brug.

De første 6 år havde de endda en absolut økonomisk fordel, idet tilskuddet fulgte landets gennemsnit, hvad der mange steder betød et mertilskud fra det offentlige. Det højt besungne plejehjem 'Lotte' under ledelse af Thyra Franck var et eksempel på dette.

Nu er denne regel lavet om, men fidsen ved friplejehjem er stadig, at der her er mulighed for særbehandling, idet der for brugerbetaling kan gives ekstra ydelser og dermed naturligvis langt bedre forhold end der er på de hårdt barberede kommunale plejehjem. Her underbyder private firmaer – ramt

af utallige konkurrencer – og de plejehjem der stadig kører i det offentlige regi presses mod bunden af mangel på midler.

Enhver ældre, der bliver visiteret til en plejebolig eller et plejehjem af kommunen, kan efter loven 'frit' vælge et friplejehjem i stedet for det kommunale tilbud. Men skal der virkelig være en forskel skal der også betales mere for opholdet. Udskillelsesløbet er i gang – plejehjemsbeboere inddeles i A og B-hold.

Den lille gruppe af egentlig rige har naturligvis helt andre muligheder med private luksusplejehjem eller hjælp og pleje i eget hjem, mens de frie plejehjem deler den brede befolkning op i dem der har råd til det ekstra der sikrer tålelige rammer – eller hvis familie kan spæde til – og i de ældre der er overladt til den hensynsnende velfærd som samfundet kan tilbyde.

Alle disse 'fri'ordninger er en måde at skabe smuthuller for dem der kan betale, når velfærden fjernes for det brede flertal. Der skabes mulighed for individuelle løsninger, der igen gør det sværere at samle til protest mod raseringen af velfærden.

'Det er sjovt at være på plejehjem'. I virkelighedens verden er maden ofte forfabrikeret og de fleste beboere stærkt svækkede før de bevilges en plads

Dorte Grenaas tale på kvindernes internationale kampdag ved arrangementet 'Kvinder i klassekampen' i Oktober Bogbutik, København.

Vi vil gerne leve i en verden med fred, have en uddannelse, et fast arbejde, og have et sted, hvor vi ved, at vi kan bo. Vi vil gerne leve uden hele tiden at skulle bekymre os om fremtiden, og hvad den vil bringe. Vi vil gerne kunne bruge vores energi og evner på at udvikle os, være en del af fællesskabet og være med til at skabe et godt samfund, som mennesker og kloden trives i. Vi vil gerne behandles som selvstændige ligestillede individer, kunne være stolte af og glædes over, at vi er kvinder, af vores krop, vores seksualitet og vores menneskeværd.

Er det for meget forlangt?

Overhovedet ikke. Det er vel i grunden ganske beskedne og rimelige krav. Som vi i øvrigt deler med størstedelen af verdens kvinder.

Bliver de opfyldt i dagens samfund? Nej – tværtimod, udviklingen går den gale vej. Og den går hurtigt.

Socialdemokratiets formand Mette Frederiksen – I ved, hende der fik indført kontanthjælpsreformen og sygedagpengereformen som minister i Thorning-regeringen – hun er for nylig kommet med en firepunktsplan for at gøre kapitalismen i dag mere menneskelig og til gavn for befolkningen og ikke kun de rige og magteliten. Det er det samme, de siger om EU – nu skal EU have en social solidarisk dimension, der skal sikre velfærden.

Tror vi på dem? Er kapitalismen ikke et klassesamfund og økonomisk system, der bygger på, at en lille gruppe/klasse skaber magt og rigdomme til sig ved at plyndre verdens ressourcer, ved at presse mest muligt ud af vores arbejde? Uanset de menneskelige omkostninger. Et system, hvor penge og privat ejendom står over alt andet – et system, der demonstrerer sin magt, nogle gange bare fordi det kan, som ved Ungdomshuset 69, der skulle smadres for så ligge tomt hen de næste ti år.

8. marts 2017

Kvinder og socialisme

Af Dorte Grenaa

For flertallet af kvinderne betyder kapitalismen derudover dobbelt og tredobbel undertrykkelse – som arbejdskraft/klasse og som køn med hovedansvar for ikke bare børn og husholdning, men familie, også for de gamle og syge, som systemet i dag skrotter.

LO-toppen lancerer i dag et nyt udspil, *Den offentlige sektor sikrer frihed for kvinder*. På trods af at de så rigtigt fremhæver, at kvinder har brug for en offentlig velfærdssektor for at sikre sig en plads på arbejdsmarkedet og større ligeløn, så minder det unægtelig mere om et valgoplæg mod Løkke-regeringens kommunale nedskæringer, hvor kvindespørgsmålet tages som gidsel. LO-toppen har tavst bøjet nakken i de nu tre årtier, hvor velfærdsstaten er blevet systematisk slagtet og kvindernes stilting forringet.

Vi ser, hvordan den offentlige sektor er en størrelse, som politiske magthavere kan skære dybt i, når skattekronerne skal over i magtelitens kasser. Det er ikke en størrelse, vi kan regne med.

Der er al mulig grund til at sige, at når kapitalismen ikke kan opfylde vores mest basale krav til livet, så må den væk og erstattes af et socialistisk samfund, hvor det ikke længere er privatejendommen, der gælder og bestemmer, men arbejderklassen og flertallets behov.

Hvad kan socialismen betyde af forskel i kvinders hverdag?

Et socialistisk Danmark uden udbytning vil betyde at de kolossale rigdomme, der skabes, kan bruges til at opbygge et nyt samfund, der planmæssigt kan indrettes, så familier, kvinder og mænd

kan leve og trives bedst muligt. Det vil betyde en kolossal tryghed i hverdagen at vide, at der er institutionsplads til børnene, hospitalsplads til syge, plejehjem til ældre, som kan betales. At vide, at man er sikret uddannelse, arbejde og bolig. Og en stor tryghed i at vide, at man opbygger en offentlig sektor for at aflaste kvinders dobbeltarbejde i hjemmet og familien.

TEMA: Kvinder og revolution

Forstil dig, hvis vi selv bestemte over vores arbejdspladser og de kvarterer, hvor vi bor – hvad kunne der ikke skabes der af kollektive løsninger og ny-skabelser.

Oktoberrevolutionen for 100 år siden i Rusland var en sådan flodbølge af social revolutionær kraft, der fuldstændig ændrede kvindernes muligheder. Ved at organisere hele samfundet omkring princippet om at afskaffe udbytning af mennesker forholdt Sovjetstaten sig til alle former for økonomisk, social og politisk ulighed, inklusive den sociale

ulighed mellem mænd og kvinder, der eksisterer i ethvert klassesamfund.

Sovjetstaten forholdt sig til alle aspekter af kvindernes liv og frigørelse og gav dem ikke bare den juridiske lige ret til at udfolde deres frigørelse, men understøttede kvinderne med at skabe de nødvendige sociale strukturer, der skal til for at opnå frigørelse. Blandt andre Clara Zetkin og Lenin har beskrevet dette både i principper og detaljer.

Oktoberrevolutionen betyder og betød dengang et helt nyt syn på kvinder som ligeværdige. Også langt

uden for Sovjets egne grænser – så stor kraft havde den forandring, den bevirkede. De nordiske velfærdssamfund blev skabt under presset fra krav om forandringer. Mange ting, som vi i dag betragter som selvfølgeligheder, har sin rod i de kolossale fremskridt, der blev gjort med Oktoberrevolutionen.

Vil socialismen i dag kunne udløse lige så omfattende revolutionær forandring og kraft for kvinder? Det er jeg ikke i tvivl om. Tænk bare, hvis man ikke skrottede en fjerdedel af hver ungdomsårgang, men sikrede alle en uddannelse og et arbejde. Hvad ville det ikke betyde for samfundet, for kvinders muligheder, for kvinders selvværd?

Hvis vi ikke længere var en vare, der kunne tjenes penge på, hvis vi ikke længere skulle leve op til reklame og glam, hvis vi ikke skulle frygte, hvor længe pensionen rakte til, ikke konkurrere med hinanden, men skabe nye kollektive landvindinger ...

Socialismen har været og kan blive en meget konkret virkelighed. Og den eneste måde vi kan sikre frigørelse af hele vores liv og fremtid.

'Fireburn':

Den største danske arbejderopstand blev ledt af sorte kvinder

Af Klaus Riis

Revolutioner og revolter bliver systematisk skrevet ud af Danmarkshistorien og ikke bare i 'gamle dage'. Folk skulle nødigt få ideer. Men revolutioner og væbnede opstande er den røde tråd. Også i Danmark. I 1878, i arbejderbevægelsens og den socialistiske bevægelses tidlige kampår, var der en opstand af revolutionær karakter. En antikolonial og anti-racistisk revolte, ledt af sorte arbejderkvinder. Den har været gemt bort og glemt. Den foregik på de dansk-vestindiske øer med centrum i Frederiksted, St. Croix.

Opstanden i 1878 er den største arbejderopstand i Danmarkshistorien – med undtagelse af folkestrejkerne under besættelsen. Den blev blodigt undertrykt af dansk militær. Omkring hundrede mistede livet, mest ubevæbnede oprørere, der blev skudt ned under opstanden.

Den er et vigtigt stykke revolutionshistorie, der har bud endnu i dag. Og en fortælling om revolutionære heltinder, der er ved at blive nedskrevet og indskrevet i historien.

Undersøgelser af den danske kolonitid og slavehandelen har bragt nye bevisenheder sammen med bortglemte figurer frem. 'Fireburn' – eller 'Den store ildebrand' på dansk – er et eksempel: Plantagearbejdernes oprør – de tidligere slavers krav om rettigheder og menneskelig behandling som 'frie lønarbejdere'.

En grum historie om barbarisk brutalitet i nedkæmpelsen af opstanden og behandlingen af rebellerne fra den danske statsmagts side.

Slavehandel og sukkerplantager

Midt i 1800-tallet lå Danmarks næststørste by tusinder af kilometer fra København: Charlotte Amalie på St. Tho-

mas, nu Virgin Islands, US.

Med over 10.000 indbyggere i 1830 – mest slaver importeret til at arbejde i sukkerplantagerne – overgik den Århus (med omkring 7.800 i 1850) og datidens største købstad Odense nåede først op på 11.100 indbyggere i 1850. Charlotte Amalie var en vigtig havneby, centrum for eksporten ikke bare til København, men også til syv amerikanske byer.

I danske skolebøger fremhæves stadig, at Danmark var det første land, der indførte en lov mod slaveri. Et kongeligt dekret fra 1792 forbød slavehandel – en profitabel forretning med udgangspunkt i Danmarks afrikanske 'besiddel-

TEMA: Kvinder og revolution

ser' (Guldkysten). Men at Danmark var først til at afskaffe slaveriet er en af den officielle Danmarkshistories mange myter.

Ligesom med stavnsbåndets ophævelse er det kongemagten og 'liberale' godsejere, der får æren for de progressive historiske tiltag. Det vender den virkelige historie på hovedet. Æren tilfalder andre kræfter: Revolutionerne og folkeopstandene.

Stavnsbåndets ophævelse (fra 1788) var et resultat af den franske revolution og frygten for bondeopstand. En af skikkelserne bag stavnsbåndets ophævelse og dekretet om slavehandelens ophør var slavejeren Ernst Schimmelman, der ejede fire plantager med mere end tusinde slaver på de vestindiske øer.

Statuen på St. Thomas af tre Fireburn-dronninger: Queen Mary, Queen Matilda og Queen Agnes.

Det var ham, som stod bag det kongelige dekret og dets bestemmelser, der var med til at sikre, at slavehandelen boomed mere end et årti efter det blev udstedt – og Schimmelman gjorde store forretninger.

Slaverne blev behandlet brutalt. Ikke mindst på plantagerne. Både mænd og kvinder blev slidt op med hårdt fysisk arbejde. Straffene var middelalderlige. At hjælpe slaver med at flygte udløste grusomheder, der overgår Islamisk Stats.

Slaveri i blev først forbudt i Danmark i det globale revolutionsår 1848, og efter en slaveopstand. På De Vestindiske Øer indledte de et oprør med krav om frihed. De nedbrændte forhadte slaveejerens plantager og plantageejendomme og ramte del af byen Frederiksted på St. Croix i en planlagt og organiseret revolte.

Kolonimagts daværende guvernør Peter von Scholten undlod at bruge militærmagt og tilsidesatte med øjeblikkelig virkning en kongelig ordre om en gradvis ophævelse af ophæve slaveriet – for at få opstanden afsluttet og den oprørske befolkning tilbage i markerne og bomuldsspinderierne. Von Scholten er gået over i 'vores' historie som en

stor skikkelse, hyldet i bøger og på film.

Frederiksted har bevaret sit navn, men kendes også som Freedom City, Virgin Islands, US – øerne blev som bekendt solgt til USA, i 1917.

Fireburn 1878

Freedom City stod også i centrum for opstanden i 1878 – den første virkelige omfattende og indtil nu største og blodigste arbejderrevolte i dansk historie. (Og i parentes bemærket – sandsynligvis også i amerikansk).

Ophævelsen af slaveriet betød ikke nogen større reel forandring i de nye og frie lønarbejderes økonomiske situation. De sled sig fortsat ihjel på plantagerne og i andre slavejobs. En Arbejdslov fra 1849 var, som en nutidig historiker skriver, 'designet til at lade den frisatte slave forstå, at frihed ikke var, hvad de troede.'

De 'lønnede' arbejdere blev inddelt i tre forskellige kategorier, som de fastsatte sultelønninger blev bestemt af. De blev ansat på kontrakt for mindst et år, højst tre hos arbejdsgiverne, de tidligere slaveejere, og måtte kun skifte job en gang årligt – den 1. oktober.

Arbejdsgiverne skulle så sikre boliger. I småhuse med en familie i hvert rum. De bedste arbejdere fik 15 cents om dagen, den laveste kategori 5 cent. Fra lønnen blev medicin, mad og andre fornødenheder fratrasket. Med andre ord blev arbejderne og deres familier holdt i absolut fattigdom.

Det var baggrunden for den nye revolte i 1878. Skiftedagen efterfulgtes af en omfattende og organiseret revolte, som varede næsten en måned, før den var nedkæmpet af militæret. I dansk presse og historiebøger fremstilles det som en spontan opstand af romdruknede og morderiske brandstiftere.

Arbejderne forlangte højere løn og bedre arbejdsforhold. Det væbnede oprør brød ud efter 30 års afventen af forbedrede forhold, som arbejderne blev lovet, men som ikke kom, mod brutale

myndigheder, som stadig holdt de fhv. slaver under kontrol med militærmagt og straf. De havde opstanden i 1848 i erindring, der førte til den formelle ophævelse af slaveriet, da myndighederne måtte bøje sig og give indrømmelser.

Clifton E. Marsh beskriver begivenhederne i 1878 sådan:

"Mere end 50 plantager og bygninger blev systematisk brændt ned. Ødelæggelserne blev udstrakt til alle områder på øerne, og arbejderne kommunikerede ofte med hinanden ved at blæse i konkylihorn, ringe med klokker eller slå på trommer. Arbejdere benyttede sig også af taktikker fra slagmarken, som var virksomme til momentant at forvirre militæret og dets frivillige medhjælpere.

Arbejderne organiserede sig ofte i grupper på 10-12 for at angribe plantagerne. Disse enheder var mobile og det var nemt at undslippe ved at løbe ud i bush'en. Arbejderne angreb også plantagerne om natten og søgte tilflugt i sukkerrørsmarkerne og derfra op i bjerge eller kratbevoksninger, hvor de danske militser nødtigt ville ud og ofte ventede til dag gry for at lede efter dem.

Det var en slags simpel guerilla. Og det er her de officielt glemte oprørsdronninger træder frem.

"Tre hovedskikkelser viste sig. Tre damer, eller dronninger – sådan betegnet fordi de af plantagearbejderne blev valgt til at forestå alle ritualer, festligheder og ceremonier. Queen Mary, Queen Agnes og Queen Matilda (aka Bottom Belly) fik nu status som en slags helgener blandt plantagearbejderne og deres efterkommere frem til i dag – for deres organisatoriske dygtighed, lederevner og deres tro på, at deres folk havde ret til noget bedre. Sammen med pålidelige ledere organiserede de forskellige plantagearbejdere og tvang det danske militær på tilbageslag og holdt det i skak, da den planlagte protest begyndte og greb om sig."

Stillet over for en arbejderopstand, en social revolte, gav myndighederne sig ikke. Ikke denne gang. Den skulle slås

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med i det ny
kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet -
hver dag

KPnetavisen Facebook forum
Twitter @kpnetdk

Deltag på kpnet.dk/blogs

KPnetTV og KPnetTV2
Reportager fra gaden på youtube

Tegn abonnement på
månedssbladet
Kommunistisk Politik

Abonnementspriser 2016
Halvår (6 nr.) 260 kr.
År (12 nr.) 475 kr.
Institutioner
1 år 600 kr.

STØT Kommunistisk Politik
på Oktobers konto:
1551 - 166 34 271
eller
Giro 1-663-4271
MOBILE PAY 50 55 99 30

kontakt: 50 55 99 30
kompol@apk2000.dk

ned, og den blev druknet i arbejderblod.

84 blev dræbt, 12 blev dømt til døden ved lokale standretter. Hundreder arresteret, 40 mere blev dødsdømt, men fik straffe forvandlet til livsvarigt strafarbejde. Det var en terror, som matchede barbariske fascistiske massakrer eller massakrer under krig.

Hele den sorte og 'farvede' befolkning på Øerne blev ramt, på den ene eller anden måde. Ingen familier gik fri. Den samlede befolkning var i 1880 under 34.000, den 'hvide' andel mindre end 10 pct.

Terroren og de efterfølgende hårde domme skulle tvinge arbejderne til lydighed og til at finde sig i udbytningen.

Bloddomme

De tre nævnte 'Dronninger' blev sammen med en fjerde – Axeline Salomon – idømt dødsstraf. I den anledning kommenterede det dengang revolutionære socialdemokratiske satireblad *Ravnen* bloddommene med bl.a. dette vers, lagt i munden på statholderen August Gardes kone.

Mutter Garde afviser et barns bøn om nåde for sin dødsdømte mor:

*Min bloddømme blev
af danske ret,
og uden nåde skal hin moder
skydes.
Hver neger regner jeg for
bundløs slet,
nu hævn af os danske ret
skal nydes.*

Dommene blev omstødt til livsvarigt strafarbejde, der skulle afsones i Danmark, langt fra børn og familier – i det nu nedrevne kvindefængsel på Christianshavns Torv.

Mary Thomas, sandsynligvis hovedkvinden bag oprøret, var 40, Susanna Abrahamson (Bottom Belly) 48, de to andre Axeline Elisabeth Salomon og Mathilda McBean var 20-22, da de blev sendt til København. De bevarede både selvrespekt og deres trods mod

myndighederne.

Susanna 'Bottom Belly' blev benådet i 1887, de tre andre året efter. De blev formentlig alle sendt tilbage til deres caribiske øer. Hvad der siden skete med Axeline Salomon er uvist. Men de tre andre levede resten af deres liv sammen med efterkommere og efterfølgere på deres ø.

De fire kvinder havde det hele imod sig. De var arbejdere, de var kvinder, de var sorte. Det kunne ikke blive værre. Og så var de revolutionære.

De hører ikke hjemme i pæn og officiel historie.

Deres opstand fik følgevirkninger i form af gradvist lempeligere forhold for arbejderne, og den beredte grunden for at en kæmpende fagforeningsbevægelse udviklede sig. Og myten om dem og deres eksempel lever den dag i dag på Virgin Islands, US. Hvert år i oktober genopføres 'Fireburn' på St. Croix – dog som teater.

8. marts i år – på kvindernes internationale kampdag – gav den danske journalist Philip Sampson i en artikel baggrunden for, at disse sorte kvinder fik så fremtrædende rolle i den første store danske arbejderopstand. Den ligger i deres afrikanske baggrund og kvindernes sociale stilling i disse samfund, påpeger han.

I Danmark har de kvindelige revolutionshelte aldrig fået en plads i historiebøgerne og den store arbejderopstand knap en note. På deres øer er de aldrig blevet glemt. Myterne om dem er levet videre, i fortællinger, i sange, også i artikler og bøger.

I 2005 fik de en statue, lavet af den amerikanske billedhugger Richard Hallier. Den står i Charlotte Amalie, med det gamle danske fort et sted i baggrunden.

Philip Sampson foreslår at de fire glemte heltinder får en mindeplakette på lagkagehuset på Christianshavns Torv. De skal også skrives ind i Danmarks-historien. De har skrevet sig ind i menneskehedens store revolutionshistorie.

Kvindernes Internationale Kamp den 8. marts 1917 (23. februar ifølge juliansk kalender) begynder med at 128.000 arbejdere i Kejserriget Rusland går ud i strejke for kravet om "BRØD og FRED". Rusland og verden er tre år inde i den første imperialistiske verdenskrig,

Kejserriget med Czar Nikolaj II som selvhersker fortsætter ubekymret med at ofre millioner af unge mænd som kanonføde i den krig som Kejserriget Tyskland havde erklæret mod Rusland i august 1914 med socialdemokratisk støtte (den Anden Internationale "førende "parti" SPD).

Da krigen går ind i sit tredje år var millioner af unge mænd faldet ved krigsfronterne. Alene i slaget ved Verdun faldt flere end 460.000 franske og 278.000 tyske soldater. Den britiske militære offensiv ved Somme kostede 420.000 menneskeliv. Uden at blinke ofrede generalerne og de borgerlige-socialdemokratiske regimer som havde udløst krigen hver eneste dag tusinder af unge mænds liv.

Czar-regimet havde mobiliseret flere end 14 millioner mand til krigen, som først skulle ophøre i 1918 som en følge af den Store Socialistiske Oktoberrevolution i Rusland og de revolutionære opstande og oprør som Oktoberrevolutionen udløste i Tyskland, Ungarn og Østrig-Ungarn.

Da verdenskrigen gik ind i 1917 var millioner af russiske mænd allerede døde eller blevet lemlæstede ved fronten. Den 1. januar strejfer flere end en million desertører omkring bag frontlinjerne.

Desertørerne, som senere talte to og en halv million mænd, spredte oro og krigsmodstand langs vejene hvor de færdedes. De skrev hjem om forholdene ved fronten, fortalte forfærdende historier om hvordan officererne tvang dem til angreb uden geværer.

Krigen ødelagde de krigsførende landes folkehusholdninger. I Rusland manglede de 14 millioner mænd, som var blevet indkaldt til hæren, i industrien og i

100 år: 8. marts i revolutionsåret 1917

Kvindemarchen i Petrograd, Rusland, 8. marts 2017

landbruget. Fabrikker og virksomheder måtte lukke. Såningen af jorden mindskede, fordi der var mangel på arbejdskraft. Det store flertal i befolkningen og soldaterne sultede. Krigen slugte som en vampyr alle ressourcer.

Vinteren 1917 nåede forfaldet i økonomien et nyt lavpunkt da fødevareforsyningerne til Ruslands to største byer Petrograd og Moskva næsten ophørte.

Den 4. marts 1917 – fire dage inden Kvindernes Internationale Kampdag – beordrede

Czar-regimet fødevare-rationering – samtidig med at reallønningerne falder og massearbejdsløsheden stiger

Den 8. marts på den internationale kvindekampdag gik tusinder af arbejderkvinder på gaden i protest mod krigen, sulten og Czar-regimet. Arbejderkvindernes demonstration understøttes af en generalstrejkeaktion med 128.000 deltagere i Petrograd (senere Leningrad/Sankt Petersburg).

Den politiske strejke begynder at vokse over i en general politisk demonstration mod Czar-regimet, for brød og fred.

Den organiserende kraft bag 8. marts demonstrationen og generalstrejken er det marxistiske socialdemokratiske Arbejderparti (bolsjevikerne).

Allerede i januar måned 1917 noterer politiet i Petrograd, at "ideen om en generalstrejke vinder dag for dag nye tilhængere og bliver populær som i 1905."

Den 9. marts (24. februar) gentages demonstrationerne og protesterne med endnu større styrke: Bevægelsen mod krigen, sulten og Czar-regimet omfatter nu flere end 214.000, som har sluttet sig til proteststrejke-bevægelsen.

TEMA: Kvinder og revolution

Den 10. marts (25. februar) fortsætter protes-bevægelsen med 306.000 strejkende. Nu omfatter den revolutionære bevægelse hele det arbejdende Petrograd. De politiske strejkeaktioner i de forskellige bydele overgår til en politisk generalstrejke i hele Petrograd. Overalt ser man demonstrationer og sammenstød med udkommanderede politistyrker. De demonstrerende bærer røde transparenter med paroler som "Ned med Czaren !", "Ned med Krigen" "Brød".

Tropper trofaste mod Czarregimets or-

drer beskyder de ubevæbnede protesterende menneskemasser. 12 mennesker bliver brutalt skudt ihjel på Nevskij Prospekt. Søndag den 10. marts bliver 50 mennesker skudt ihjel på Znamenskaja-torget, ikke langt fra Nevskij.

Det var et rystende syn. Soldater skød mod deres mødre. For mange, som endnu ikke var blevet fordærvet af kadaverdisciplinen, blev det dråben som udløste modstanden.

Søndag eftermiddag vægrede Pavlovstyrken at følge ordre om at åbne ild mod ubevæbnede demonstranter og blev afvæbnet af Preobrazjenskijstyrken. Dagen efter vægrede også denne 'czar-trofaste' styrke at skyde mod demonstranterne. Preobrazjenskijstyrken vendte i stedet deres våben mod styrkens officerer som fik 'smage på sin egen medicin'.

Som en løbeild spredtes mytteri fra regiment til regiment. Pludselig havde flere end en kvart million soldater og matroser i og omkring Petrograd gjort mytteri.

Februarrevolutionen var i fuld gang. Kort efter måtte czaren abdicere. Og revolutionen fortsatte i oktober (november efter den ny gregorianske kalender) som verdenshistoriens første gennemført esocialistiske revolution. Den erklærede samme år 8. marts for en national fri-, fest- og kampdag.

Interpres 8. marts 2017

Hvad har Oktoberrevolutionen betydet for kvinder i Vesten?

Af Alexandra Kollontai

Alexandra Kollontai (1872-1952) var verdens første kvindelige regeringsmedlem (folkekommissær) og verdens første kvindelige diplomat. Denne tale holdt hun for 90 år siden, ved Oktoberrevolutionens tiårsdag i 1917. Noget fremstår måske som selvfølgeligheder i dag. Det var det ikke dengang.

Hvad Oktoberrevolutionen har udrettet, når det gælder frigørelse af arbejdende kvinder i Sovjetunionen, er velkendt for alle, det er klart og indiskutabelt. Men hvilken effekt har den store Oktoberrevolution haft på bevægelsen for frigørelse af kvinder i andre borgerlige lande? Hvad har den bidraget med for at skabe 'den nye kvinde', som er indrulleret i arbejderklassens opgaver og håb?

Verdenskrigen, som i Europa og Nordamerika drev enorme mængder af kvinder fra de fattigere dele af befolkningen og kvinder med beskedne midler ind i produktionens og statsadministrationens malstrøm, bidrog utvivlsomt til, at kvindefrigørelsen gjorde fremskridt. Den raske vækst af kvindearbejde medførte forandringer i familieliv og i den generelle levemåde for kvinder i borgerlige lande, som savner sidestykke. Men denne kvindefrigørelsesproces ville ikke være kommet stort videre uden Oktoberrevolutionens kraftfulde eksempel.

Oktoberrevolutionen bidrog til at se kvinder i et nyt lys, til at synet på kvinder som en samfundsmæssig nyttig arbejdskraft voksede frem og blev bekræftet. Fra Oktoberrevolutionens allerførste dage blev det klart, at det ikke bare er manden og familien, som behøver kvindens resurser, sådan som man havde tænkt i tusindvis af år, men også samfundet, hele det samfundsmæssige kollektiv, staten.

Men at dette fænomen er et uomgængeligt historisk faktum, at udviklingen af en ny kvinde er forbundet med et generelt kursskifte i retning af et nyt, arbejdende samfund, er noget borgerskabet

Alexandra Kollontai
Oliemaleri af Jøgen Buch. Udstillet på
MAJ69's udstilling 2017

ikke kan og ikke ønsker at anerkende. Hvis det ikke var for Oktoberrevolutionen, havde de fleste fortsat troet, at en kvinde, som tjener til eget ophold, er et midlertidigt fænomen, og at kvindens plads er i familien, bag sin mandlige forsørger. Oktoberrevolutionen har ændret mange forestillinger.

TEMA: Kvinder og revolution

Denne radikale forandring i vurderingen af kvinders opgaver og kald i Sovjetunionen har påvirket holdningen til kvinder langt ud over Sovjetunionens grænser. Vi kan nu træffe den nye kvinde overalt, i alle verdenshjørner. Den nye kvinde er et massefænomen, måske med undtagelse af kvinderne i halvkoloniale og koloniale lande, hvor udviklingen af produktivkræfterne bremses af imperialisternes grådige regime. Men selv dér, eftersom der kæmpes for national selvbestemmelse og imod imperialismen, formes den nye kvinde i selve kampen. Det er umuligt at vinde sejr i kampen mellem samfundsgrupper og klasser, uden at kvinderne er med.

Den nye kvinde er lidt groft sagt en uafhængig arbejdsenhed, som ikke bruger sin energi på at tjene en privat familieøkonomis interesser, men til at udføre samfundsmæssigt nyttigt og nødvendigt arbejde. Hun frigøres fra de indre moralske kendetegn, som har præget kvinder gennem tiderne. Snæver kvindelig bundethed, konservatisme og det begrænsede interessefelt, hendes misundelse og ondskab mod andre kvinder, som ses som rivaler i jagten på en forsørger – disse kendetegn er ikke længere nødvendige i den sfære, hvor hun nu kæmper for at overleve.

Så snart kvinden begynder at leve af sit eget arbejde, har hun behov for at udvikle andre kvaliteter og tilegne sig nye vaner, og millioner af arbejdende kvinder over hele verden tilegner sig med voldsom hast en ny moral.

Det er interessant at observere, hvordan kvinder lærer at blive effektive og eftertragtede arbejdere, ikke bare i vort eget land, men også i udlandet. De er fuldt ud klar over, at deres egen tilværelse, og ofte også deres barns eksistens, afhænger direkte af dem, af deres arbejde og kvalifikationer. Både udadtil og indadtil tilpasser de sig til de nye forhold, de lever under. Indadtil, på det psykologiske plan, ophører de med at være de tålmodige, lydige individer, som har viet sig fuldstændig til mand og familie.

Nu har kvinder ikke tid til at være 'sentimentale', og endnu mindre kan de være 'lydige' og tålmodige. Det er vigtigere, at de er sikre på egen styrke, faste og målrettede i deres handlinger, og ikke distraheres af følelser ...

I tillæg til deres effektivitet og deres forsøg på at øge deres værdi på arbejdsmarkedet ved at øge deres kvalifikationer og forbedre deres sundhed og fysiske styrke skiller de nye arbejdende kvinder sig også ud fra fortidens kvinder ved deres stærke følelser for og bevidsthed om sit tilhørsforhold til

deres klasse, til kollektivet. Kvinder engagerer sig i politik, og for nu at gentage det: Hvis krigen trak store mængder af kvinder ind i den politiske kamp, var det kun Oktoberrevolutionen, som i sine love og i hele det nye sovjetsystems praksis offentligt anerkendte, at så snart kvinden arbejder i og for samfundet, skal hun anerkendes som en aktiv samfundsborger.

Det enorme skift i kvinders stilling i Sovjetunionen har ført til, at kæmpende samfundsgrupper prøver at trække kvinder med sig i kampen. Overalt, i alle lande, har kvinders politiske aktivitet oplevet en enestående vækst de sidste årtier. Kvinder bliver regeringsmedlemmer (Bang i Danmark – uddannelsesminister; Margaret Bondfield i Ramsay MacDonalds regering i Storbritannien), de går ind i diplomatkorpsen og bliver den inspirerende kraft bag store revolutionære bevægelser (som for eksempel Sun Tsin-lin, Sun Yat-sens hustru). Kvinder lærer at lede departementer, at tage styringen over økonomiske organisationer, at give politisk vejledning.

Ville dette have været muligt uden den store Oktoberrevolution? Kunne den nye kvindelige samfundsborger og nyttige arbejder have trådt frem uden den store hvirvelstorm, som blæste ind over verden? Kunne de arbejdende kvinder i andre lande have taget så store skridt hen imod deres egen omfattende frigørelse uden Oktoberrevolutionen? Enhver, som tænker sig lidt om, vil komme til den konklusion, at svaret er klart nej. Dette er grunden til, at arbejdende kvinder over hele verden ikke kan andet end at føle, at dette tiårsjubilæum for Oktoberrevolutionen er den store fest for verdens arbejdere.

Oktoberrevolutionen har bekræftet vigtigheden af arbejdende kvinder. Oktoberrevolutionen har skabt forudsætningerne for 'den nye kvindes' sejr.

Fra Alexandra Kollontai: Selected Articles and Speeches, Progress Publishers, 1984.

Oversat efter Revolusjons norske version.

Et uafhængigt Skotland i EU er umuligt

Af Morten Dam

Skotlands førsteminister, Nicola Sturgeon, har gentagne gange siden brexit agiteret for en ny skotsk folkeafstemning om uafhængighed. Først advarede hun om, at det ikke var bluff, når hun havde til hensigt at forlange en ny folkeafstemning, i tilfælde af at Storbritannien stemte for at forlade EU's indre marked.

Efterfølgende har hun udelukket at holde en sådan afstemning i 2017 for at kunne fastholde truslen mod den britiske regering, mens processen for brexit skrider frem.

Der er ikke noget galt i, at mange i Skotland ønsker uafhængighed – det ser vi også i andre europæiske regioner som f.eks. Catalonien. Ønsket om suverænitet, identitet og mere repræsentativt demokrati var netop et af hovedargumenterne i den britiske folkeafstemning om at forlade Den Europæiske Union. Men når sådanne bevægelser insisterer på at forblive i EU, modsiges man sine egne argumenter.

Mange, mange love, der vedrører Storbritanniens anliggender, herunder Skotlands, er vedtaget i Bruxelles.

Selvom den nøjagtige andel af britiske love, som stammer fra EU, stadig er til diskussion, er det højst sandsynligt temmelig store andele. Nogle skøn går fra 62 pct. og helt op til 75 pct. Hvad der er mere vigtigt, er imidlertid, hvor stor en betydning nogle af EU's beslutningskompetencer er.

Et "uafhængigt" Skotland inden for EU ville nødvendigvis skulle leve op til EU's kvoter i sit fiskeri. Det ville skulle overholde EU's landbrugspolitik og holde sig til de samme handelsaftaler, som er underskrevet af ikke-folkevalgte i Bruxelles. Desuden vil Skotland ikke have nogen som helst kontrol over sine egne grænser.

Den skotske regering vil tilmed fortsætte med at bruge det britiske pund som valuta. I den forstand mister Nicola Sturgeons erklærede

hensigt om at være »i førersædet for Skotlands egen skæbne og til at forme egen fremtid« sin betydning. Uden fuld kontrol over væsentlige områder som grænser og finanspolitik er en nation ikke uafhængig.

EU har altid gjort det klart, at det at løsrive sig fra et medlemsland er at løsrive sig fra EU. Det var udmeldingen ved den skotske folkeafstemning i 2014. Beslutter Skotland sig for at forlade Storbritannien på grund af ambitionen om at ville bevare sit EU-medlemskab, er dette ikke kun umuligt, men også en ekstrem vildledning

af sin egen befolkning.

Ud over den himmelråbende mangel på sam-

menhæng i den skotske regerings argumenter, har skotterne allerede for få år tilbage taget stilling til spørgsmålet om uafhængighed. Det er uansvarligt af den skotske regering at bruge truslen om en kommende folkeafstemning som en politisk løftestang.

Sturgeon har dog nu udskudt sin trussel om en ny skotsk folkeafstemning alt afhængigt af, hvor "hårdt" udfaldet af brexit viser sig at blive. Det tyder dermed mere på at være en byttehandel end et sandt udtryk for Skotlands vilje. Denne kyniske tilgang til politik tjener ingen. Skotterne, der ønsker at forblive i Storbritannien, er under konstant trussel om en ny folkeafstemning, mens skotterne, som ønsker uafhængighed, bliver manipuleret til små politiske gevinster.

Ønsket om uafhængighed er entydigt godt. Alle villige nationer fortjener at vinde deres suverænitet, herunder senest Storbritannien. Den skotske regerings holdning om at afvise Westminster, mens man vil omfavne Bruxelles, udstiller en utroværdig længsel efter uafhængighed. Det smager mere af politisk opportunisme. Befolkningen i Skotland – både for og imod uafhængighed – fortjener bedre.

kpnet.dk/udafeu

8. marts 2017

Kvinder i klassekampen

En fyldt Oktober Bogbutik i København 8. marts dannede rammen om markeringen af kvindernes internationale kampdag 2017. Med stærke taler og stærk musik. Med kampvilje og solidaritet under overskriften 'Kvinder i klassekampen'.

Talerne medbragte alle deres erfaringer fra forskellige kampfelter.

Ann-Selena Lindenskov Cailloux fra Folkebevægelsen mod EU og dens ungdomsbevægelse fortalte, at hun på rejser i Sydeuropa var blevet spurgt om, hvorfor kvinder i Danmark ikke får blomster 8. marts:

– Til gengæld får vi noget andet, sagde hun, nemlig respekt – hver dag.

Hun er vokset op med, at vi har ligestilling i Danmark, men vi har ikke lige økonomiske og sociale forudsætninger for at bruge den i praksis, konstaterede hun.

Ann-Selena satte fokus på et spørgsmål, som det danske EU-medlemskab har tilspidset – 'arbejdskraftens fri bevægelighed' og spurgte:

– Hvad er det for en frihed, der tømmer de fattige lande i EU for den bedste arbejdskraft, så der mest bliver kvinder og børn tilbage?

Under stort bifald konstaterede hun, at Danmark som et vigtigt skridt på vejen også mod ligestilling skal ud af EU.

Linda Villadsen fra Næstehjælperne talte om den dybe og nedværdigende fattigdom som mange kvinder i dag lever i, og som reformer som kontanthjælps- og førtidspensionsreformen sender stadig flere ud i.

Bevægelsen har lavet en række aktio-

Dorte Grenaa

Linda Villadsen

Esben og Lizette spiller – med barn på armen

Ann-Selena Lindenskov Cailloux

ner for at sætte fokus på det.

En gruppe er mødre med handicappede børn, som ikke kan inkluderes i nedskæringssystemerne, og som derfor er tvunget til at gå hjemme. En stor gruppe er enlige mødre ramt af arbejdsløshed og sygdom.

Næstehjælperne blev stiftet som svar på kontanthjælpsloftet, der skærer penge

til mad og husleje væk. Det handler om solidaritet, og om at støtte hinanden i at blive stærke nok til at protestere.

– Det er ikke ok, at man tvinges til at overleve på gaver fra andre, det er ikke værdigt, sagde Linda og opfordrede alle til at være med til også at styrke protestdelen af bevægelsen.

Dorte Grenaa, forkvinde for Arbejder-

partiet Kommunisterne, kritiserede Mette Frederikssens og Socialdemokratiets genbrugsprogram for en reformeret kapitalisme 'med et menneskeligt ansigt' og langede kraftigt ud efter LO-toppen for at udnytte 8. marts-dagen:

– LO-toppen har tavst bøjet nakken i de nu tre årtier, hvor velfærdsstaten er blevet systematisk slaget og kvindernes stilling forringet, konstaterede hun:

– Den offentlige sektor er en størrelse, som politiske magthavere skærer dybt i, når skattekronerne skal flyttes over i magtelitens kasser. Det er ikke en størrelse, vi kan regne med. Den skrues op og ned – og ikke efter vores behov.

Dorte fastslog:

-Der er al mulig grund til at sige, at når kapitalismen ikke kan opfylde vores mest

basale krav til livet, så må den væk og erstattes af et socialistisk samfund, hvor det ikke længere er privatejendommen, der gælder og bestemmer, men arbejderklassen og flertallets behov.

Musikken stod Lizette og Esben for med en flot koncert med nye og gamle politiske sange og viser. Lizette Lassen er kendt som frontkvinde for Fri Galaxe ved talrige demonstrationer og aktioner og også med i ledelsen af Tid til fred/Aktiv mod krig.

Hun indledte med to af sine egne fine sange og fortsatte med blandt andet en forrygende udgave af Nordahl Griegs 'Krigsatt af fiender' med alle vers, Jesper Jensens 'Sang om at samle kræfter' og Boris Vians 'Desertøren'. De sluttede af med fællessange og til sidst stod alle op og sang med på Bella Ciao.

Aftenen sluttede med en kort tale om Tyrkiet op til folkeafstemningen om en ny forfatning, der skal give Erdogan diktatoriske magtbeføjelser. Under Erdogan er kvindernes stilling blevet stærkt forringet, og mødet vedtog en solidaritetsudtalelse til støtte for den forfulgte kvindeorganisation 'Brød og Roser'.

Der blev også sendt en hilsen til de palæstinensiske kvinder fra arrangementet Hilsen til de palæstinensiske kvinder på den internationale kvindedag:

“Vi sender særlige tanker til de palæstinensiske kvinder der befinder sig i fængsel pga. modstand mod Israels fortsatte besættelse og udbygning af apartheid.

Det er åbenlyst at situationen kalder på styrkelse af den internationale solidaritet.”

Krigen mod den københavnske ungdom Kampen om Jagtvej 69 ti år senere

Af Kommunistisk Politik

Den 1. marts regnes som den første forårsdag. Vinteren er stort set forbi, vintergækker og erantis har allerede længe smilet til solen. I storbyen København bliver stemningen lettere og humøret bedre ved udsigten til en lysere tid. Men der er undtagelser.

En af dem var for nøjagtig ti år siden. Foråret blev kvalt i tåregas og knippeslag. For den 1. marts 2007 kl. 7 om morgenen blev den latente krig mod den venstresøgende og progressive københavnske ungdom og mod arbejderne og den socialistiske bevægelse en rystende realitet, da specialstyrker fra militærets antiterrorkorps rykkede ind i arbejderbevægelsens historiske bygning på Jagtvej 69.

Jagtvej 69 havde som forsamlingssted og Folkets Hus været en vigtig fysisk ramme om den fremvoksende vej arbejderbevægelse og socialistiske bevægelse i Danmark. For det første arbejderparti, for fagbevægelsen. Kvindeligt Arbejderforbund blev stiftet her.

Det var et samlingssted for den internationale revolutionære socialistiske bevægelse. Det var her, Clara Zetkin i 1910 ledede den kvindekongress, der besluttede, at kvinderne skulle gennemføre en international kampdag, og lagde grunden til 8. marts-dagen. Rosa Luxemburg besøgte stedet. Og Lenin.

Talrige af de revolutionære kræfter fra det tidlige socialdemokrati og den kommunistiske bevægelse i Danmark brugte stedet. En del af dem er begravet på Assistens Kirkegård lige overfor. U.P. Overby, Hans Scherfig og Thomas Koppel, som med Savage Rose spillede i huset, da det i sin sidste inkarnation blev til ungdomshus – det legendariske 'Ungeren'.

Her blev Jagtvej 69 rammen om en kreativ og mangfoldig ungdomskultur for dem, der blev unge efter '89 og 'murens fald', om mad og økologisk og vegansk folkekøkken, om generatio-

nens musik og digte og noget af dens politik. Det brød den politiske reaktion sig ikke om. De borgerlige medier var efter Ungdomshuset, der nu tilhørte Københavns Kommune.

I maj 1999 traf Borgerrepræsentationen en beslutning, som blev både kostbar og katastrofal, da den indstillede, at Jagtvej 69 og det historiske hus skulle sælges til en privat ejer, der kunne forvandle det til forretning af den ene eller anden art.

Jagtvej69: Fortsat kamp

Borgerrepræsentationen besluttede med 34 stemmer for og 15 imod, at "Ungdomshusets på Jagtvejens nuværende aktiviteter ophører, og at ejendommen afhændes, samt at Kultur- og Fritidsforvaltningen pålægges at søge lignende aktivitetsmuligheder for Ungdomshusets brugere andetsteds i byen, herunder at eventuelle udgifter i forbindelse med forslaget gennemførelse afholdes inden for Kultur- og Fritidsudvalgets budgetrammer".

Denne 'lærestreg' til ungdommen blev den dyreste straffeforanstaltning i Københavns historie. Det var en idiotisk og hele vejen igennem rådden og skadelig beslutning med voldsomme konsekvenser. Den kom til at koste snesevis af millioner kroner og udløste den største politikonfrontation og de voldsomste gadekampe og massearrestationer i byens historie godt syv år senere.

Det var en stort set samlet front af politiske partier, der stemte for. Socialdemokrater, Venstre, Konservative, Dansk Folkeparti, Radikale og de nu hedengangne partier CD og Fælles Kurs. Blandt de velkendte navne, hvoraf nogle stadig er politisk aktive, var Peter Skaarup (DF) og Naser Kader (dengang Radikal) foruden Lars

Engberg, H. Thustrup Hansen, Louise Frevert og Preben Møller Hansen. Imod stemte SF, Enhedslisten og løsgænger Lars Hutter – heriblandt senere borgmesternavne som Per Brenggaard, Morten Kabell og Mikkel Warming (alle Enhedslisten).

De næste syv år betød forberedelsen til salget af Jagtvej 69 og den uundgåelige konfrontation. Huset ville ikke give op uden kamp, hvilket politikerne vidste. Det havde også en langt større støtte i befolkningen, end de forestillede sig, selvom pressehetzen mod Ungdomshuset hele tiden blev optrappet.

Huset var under belejring, og det skabte en slags belejningspsyke hos brugerne. Normale funktioner som løbende vedligeholdelse og forbedringer blev sat i stå i afventning af løsning eller konfrontation. Ungeren og brugerne blev sat på standby over en lang periode. Mediehetzen var ikke sen til at udnytte dette.

Tidligere forsøg på at sælge og rive Jagtvej 69 ned var mislykkedes. På grund af sin historiske betydning var bygningen og grunden kendt bevarelsesværdig, men denne fredning blev ophævet af Kulturarvsstyrelsen i 2001.

En rigtig grim intrige blev sat i værk, da Jagtvej 69 i 2001 blev solgt til den stærkt højreorienterede religiøse sekt Faderhuset for 2,2 millioner – med ret til at rive det ned og indrette en 'frikirke' i stedet. Sektens leder Ruth Evensen (i dag Ruth Kristiansen) stod i direkte kontakt med Gud og Forsynet. En uheldig alliance mellem Borgerrepræsentationen, overborgmester Ritt Bjerregaard og Faderhuset gik i aktion for at rive Jagtvej 69 ned. De gik i krig mod den københavnske ungdom.

Resten er historie. Konfrontationen blev indledt den 1. marts. Den 7. marts 2007 blev det historiske Jagtvej 69 revet ned.

Men det lykkedes aldrig Faderhuset at få den bebygget. Den folkelige modstand var for stor. Grunden er i dag en lille grøn plet i en delvist renoveret bydel, hvor der bygges Metrostation på hjørnet af kirkegården. Sekten Faderhuset nedlagde sig selv i 2013.

Efter borgerkrigs-ligende gadekampe, massearrestationer og fængslinger gik ungdomsbevægelsen i gang med at finde et nyt hus.

Der blev holdt ugentlige demonstrationer, af og til med kampe mod politiet. Det nye ungdomshus blev åbnet på Dortheavej NV i slutningen af 2008. Det har fungeret fint og helt fredeligt – med stort set de samme funktioner som Ungeren.

Den sidste generation fra Jagtvej 69 er ikke længere den nuværende ungdomsgeneration. Men den fik en klar lærdom banket ind i knolden: at de herskende er parate til at gribe til massiv vold og bruge ubegrænsede økonomiske midler (af borgernes penge) på at gennemføre deres politik, uanset hvor tåbelig den er, og uanset menneskelige, sociale og

politiske omkostninger. Men også at modstand nytter, at slaget ikke er tabt, før man giver op. De unge fra Jagtvej 69 har aldrig givet op.

De har også lært, at skal der skabes et andet samfund, skal kampen organiseres som massekamp og ikke som en enkelt grupperings eller miljøes kamp. Kampen om Jagtvej 69 var – og er – klassekamp.

Den reaktionære borgerrepræsentation tabte kampen om Jagtvej 69 i 2007. Deres gale beslutning om at gå i kamp mod en ungdomsbevægelse, de ikke brød sig om, har kostet dyrt, og de er

ikke for alvor blevet stillet til ansvar for noget, der bedst kan betegnes som en nutidig politisk forbrydelse. Det er mere end tvivlsomt, om disse politikere eller deres efterfølgere har lært noget som helst.

De samme medier, som i 2007 og årene før hetzede mod Ungeren, fremsætter nu en 'forklaring' på den tilspidsede si-

tuation med, at 'der var fejl på begge sider'. Det er indlysende, at hovedansvaret ligger på Københavns Rådhus.

Hvad så med Jagtvej 69 i dag? Det er fortsat et historisk sted, der tilhører københavnernes, arbejderne og ungdommen. Man vil forsøge at lave noget 'socialt' på stedet. Det frygtes at være et forspil til et nyt forsøg på kommerciel bebyggelse. Det må afvises, og der blev demonstreret mod de nye planer på tiårsdagen for rydningen.

Jagtvej 69 skal være et åndehul for arbejderne og ungdommen, hvad enten det bliver i fri luft eller under tag.

Ungdomshuset, Dortheavej:

Vold ikke planlagt – Politiet optrappede situationen

I pressemeddelelsen fra Ungdomshuset på Dortheavej den 2. marts hedder det:

"Vi havde indkaldt til en fredelig, bred og mangfoldig demonstration. Ungdomshus-støtter fra flere generationer var kommet for at markere 10-året for rydningen af Jagtvej 69 ...

Det er vigtigt for os at banke følgende fast med syvtommersøm: Vi vil aldrig invitere til en fredelig demonstration, og sige til børnefamilier at de er velkomne, for så at sende dem ud i en situation som den onsdagens demonstration udviklede sig til. Det var ikke planlagt. Samtidig kan vi sagtens forstå

den vrede og frustration som er forbundet med salget, den politiske arrogance og rydningen af Jagtvej 69.

På Jagtvej 69, bliver demonstrationen officielt opløst af arrangørerne, som forlader stedet. Derefter begynder politiet at skubbe en stor del af demonstrationen ad Nørrebrogade i retning af Dortheavej 61.

Ved Ungdomshuset på Dortheavej bliver den fredelige forsamling stoppet. Der var på forhånd arrangeret folkekøkken, baren var åben og folk sev stille og roligt ind i gården ved huset.

Politiet optrappede desværre hurtigt situationen, ved talstærkt at rykke ind i forsamlingen og anholde enkelte mennesker. Denne tilstand fortsatte længe og skabte en urolig situation. Her afbryder politiet også den konstruktive dialog, der hidtil har været imellem repræsentanter fra Ungdomshuset og indsatslederen.

Vi forsøgte at få politiet til at trække ned på fortovet, så folk kunne gå stille og roligt ind i Ungdomshuset. Det er vores klare indtryk at den eskalering af situationen der fulgte, kunne have været undgået, hvis politiet havde ønsket det."

Nye planer fra EU-parlamentet

EU i krise: Processen for unionsstaten speedes op

EU-superstaten er på mange måder i modvind i medlemslandene. Senest har vi set, hvordan EU-fanatiske partier herhjemme har forsøgt at 'løse problemet' ved at få kommende regeringer til at binde sig til aldrig at udskrive en folkeafstemning om medlemskabet. EU's svar på krisen er at speede unionsprocessen op. Vores svar må være at intensivere arbejdet for en folkeafstemning for at komme ud af EU.

De danske EU-partier frygter, at danskerne vil sige Ud af EU ved en folkeafstemning om medlemskabet. Derfor har nogle af de mest EU-begejstrede 'demokratiske' partier foreslået en aftale, hvor et stort flertal på Christiansborg binder sig til aldrig at sende medlemskabet til afstemning blandt danskerne.

Forslaget fra SF, Radikale og Alternativet må siges at være et kæmpe selvmål, der afslørede partiernes totale mangel på respekt for, hvad danskerne anser for almindelige demokratiske spilleregler. Venstres Løkke Rasmussen måtte skynde sig at foregive en accept at befolkningens ret til at give sin mening til kende, mens han samtidig forsøgte at slå fast, at der selvfølgelig ikke var udsigt til at der kunne være flertal bag en Daxit.

Storbritannien har besluttet at melde sig ud, og i medlemslandene er der omfattende reaktioner mod unionens politik, såsom løntrykkeri, sociale nedskæringer, diktater ift. nationale beslutninger, kulturel ensretning m.m. Unionens 'løsning' er at øge tempoet frem mod en fuldt udbygget unionsstat med fælles budgetter, socialpolitik, skatteopkrævning, regering, udenrigspolitik og en aggressiv fælles hær, før flere lande vælger at forlade monopolkapitalens projekt. Til det formål har EU-parlamentet vedtaget tre resolutioner om unionens vej frem.

EU parlamentet i front – "EU står med ryggen mod muren"

Når man vælger at lade EU-parlamentet være initiativtageren til de nye skridt, er det formentligt i et forsøg på at give udviklingen et demokratisk skær, en bestræbelse, der løber som en rød tråd gennem 'visionerne'. Unionens parlament skal gives større magt, og et helt system af beslutningsprocesser skal indføres, mens de nationale parlamenter i stilhed sættes ud af spillet. Det skal se demokratisk ud, mens diktaturet tager over.

Nogle af de nye udviklinger mener man kan gennemføres inden for Lissabontraktaten, der blev vedtaget i 2007, ved at udnytte dens 'fulde potentiale', men andet kræver en helt ny traktat. Tiden er knap, fremhæver talspersonerne. Som Guy Verhofstadt udtrykker det:

– Medlemslandene har altid frygtet de dybtgående reformer, men nu står de med ryggen mod muren. Så lad os gøre EU til en ægte union ... EU har altid handlet for lidt og for sent – man kan ikke styre et kontinent, når man skal afvente godkendelser fra 28 medlemslande ... Der findes ingen andre løsninger end de dybtgående reformer, vi foreslår, med forsvarsunion og en ægte europæisk regering. Ellers vil andre lande følge Brexit.

Fuld udnyttelse af Lissabontraktaten – og snart en helt ny

Udviklingen med et EU i flere hastigheder skal forlades, således at der tilstræbes en fuldt udbygget union for alle medlemslande. Derudover kan der opbygges en gruppe af 'partnerskabslande', der står udenfor, men er tæt forbundet med EU. Man slår fast, at kun Danmark og Storbritannien har en egentlig undtagelse ift. euroen. Alle de øvrige lande, der nu står uden for Eurozonen, skal som princip tilslutte sig euroen på et tidspunkt, når deres økonomi er klar til det. Og fremover skal det være slut med undtagelser.

Hvad skal ændres meget hurtigt efter unionsbyggernes mening?

EU's konstitution – hvem bestemmer hvad, og hvordan

En række tiltag i retning af fuldt udbygget union foreslås. Generelt skal der gives mulighed for mere fælles handling. Til det formål skal EU-parlamentets magt øges. Både dette og ministerrådet skal gives ret til at stille lovforslag, og der skal i langt højere grad tages flertalsbeslutninger i ministerrådet. Denne mulighed ligger i den nuværende traktat, men udnyttes ikke.

EU-parlamentet skal have større magt over Eurogruppen, og den økonomiske og monetære union, ØMU'en, skal udvikles, bl.a. med en social dimension. Stabilitetsmekanismen og Finanspagten skal skrives ind i en ny traktat, og vedtagelserne skal være bindende.

Mellemstatslige løsninger bør være en saga blot, og der skal betales til et EU-budget direkte fra medlemslandene.

Dialog med de nationale parlamenter fremhæves som vigtig, men disse er "bedst egnet til at forholde sig til spørgsmål på nationalt plan". Og det

bliver uden tvivl et meget underordnet plan, når beslutninger for både økonomien, sikkerhedspolitikken og forsvarspolitikken flyttes til unionsplan.

Forsvars-, sikkerheds- og udenrigspolitik gøres fælles

Resolutionerne peger på 'store mangler ift. fælles sikkerheds- og forsvarspolitik', bl.a. hvad angår "truslen fra Rusland og Syrien". Der skal derfor hurtigt oprettes en europæisk forsvarsunion, hvor der skal udnævnes en egentlig fungerende udenrigsminister for unionen. Der oprettes et fælles hovedkvarter som første skridt, og et militært fælles råd bestående af forsvarsministre dannes, mens samarbejdet NATO-EU styrkes.

Udviklingen af Europol, sikkerhed og terrorberedskab

EU's antiterrorkapaciteter skal opgraderes, og der skal udvikles en egentlig europæisk undersøgelses- og efterretningskapacitet inden for Europol. Sikkerhed og beslutninger omkring dette skal på alle punkter overgå fra nationalt til overnationalt plan.

Medlemslandene har i øjeblikket magt over antallet af arbejdssøgende fra tredjelande, og dette skal ændres i den fuldt udbyggede fælles asyl- og immigrationspolitik for unionen, som man vil indføre. Hertil skal også Dublinconventionen revideres.

Energi og klima

En ægte europæisk energionion skal gennemføres, og der skal ligge fuld beslutningsdygtighed ift. klimaaftaler.

EU i krise

Befolkningernes engagement skal skabes

Det er meget tydeligt at man forsøger at trække EU-landenes befolkninger ind i en sammenhæng, hvor man skal føle, at man deltager i en demokratisk proces i EU, mens de nationale parlamenter reduceres grundlæggende.

Der skal introduceres et unionsvalg. Nationale parlamenter skal have ret til at stille forslag i rådet, og ministerrå-

det og parlamentet skal have ret til at fremsætte lovforslag, ligesom EU-parlamentet skal have denne ret.

Stop for, at enkeltlande kan stoppe unionsudviklingen

Når der forhandles en ny traktat, skal denne ikke længere ratificeres af alle medlemslande, men i stedet af 4/5 af medlemslandene.

Kommissionen skal have magt til indsigelse ift. lande der går imod 'unionens værdier'. Kommissionen vil blive en egentlig udøvende magt, og dens størrelse reduceres, så den bliver en 'effektiv unionsregering'.

– Ud af EU!

Det eneste effektive middel til at undgå dette morads vil være en udmeldelse af unionen. Dele af venstrefløjens idéer om demokratisering af EU passer som fod i hose med EU's store bedrag om, at problemerne løses inden for unionen i en demokratisk proces. EU er skræddersyet til at være storkapitalens diktaturstat, og der er nu ved at blive taget mål til de sidste tilpasninger. Det haster med at komme ud.

RØDT OG REVOLUTIONÆRT SOMMERTRÆF PÅ SYDFYN 27. - 30. JULI SÆT ALLEREDE NU X I KALENDEREN

Rødt og Revolutionært Sommertræf i 2017 - fra torsdag den 27. til søndag 30. Juli.

**Stedet ligger tæt ved Fåborg på SydFyn - i de mest naturskønne omgivelser.
Pris 995,- kr. for 3 overnatninger.**

Sæt allerede nu X i din kalender og tag gerne hele familien med.

Se flere oplysninger på facebook: Rødt og Revolutionært Sommertræf

Junckers fem veje – vælg frit – alle veje fører til Rom!

Kommissionsformand Jean Claude Juncker har fremlagt sin "Hvidbog for Europas fremtid". Den indeholder fem scenarier, der skal forestille at være valgmuligheder for EU-landenes befolkninger. Reelt får vi kun ét valg.

Rom traktaten fylder 60 år, og EU hyl-der i den anledning sig selv, mens man forsøger at finde vejen frem i den in-dre krise. Ikke mindst leder man efter overlevelsessstrategier i en virkelighed, hvor EU's centralisering, euroen og unionsopbygningen har bragt systemet på konfrontationskurs med befolk-ninger og medlemsstater. Junckers og EU-Kommissionens svar foregøgler et demokratisk sindelag, der ikke eksiste-rer, og byder kun på mere af det samme – mere union, og hurtigst muligt.

Brexit er nært forestående, og EU mi-ster hermed en af unionens største øko-nomier, et medlemsland, der råder over et atombevæbnet militær. I Frankrig, et andet af EU's kernelande, nærmer et parlamentsvalg sig, hvor spørgsmålet for og imod EU er et hovedpunkt. EU-modstanden er udbredt i landet, blandt andet mod EU's udemokratiske han-delsaftaler, hvor også en stor gruppe af franske parlamentarikere vender sig imod CETA-aftalen mellem EU og Ca-nada.

Le Pen taler mod EU og er blevet fra-taget sin immunitet i forbindelse med en gammel sag, så en ny sag kan rejses omkring misbrug af EU-midler, mens en ny og utrolig EU-venlig kandidat, Emmanuel Macron, er blevet castet til rollen som præsidentkandidat. Han er blevet slået op som noget frisk og nyt 'uden for fløjene', men hans program har efterhånden vist sig at være ren EU-unionspolitik med liberalisering og EU-reformer over hele linjen.

Over hele EU mærkes følgerne af EU's politik for privatisering, nedskæringer på offentlig velfærd og arbejdskraftens fri bevægelighed, og der reageres imod den.

Junckers demokrati

EU har en plan – men unionens forta-lere er meget bevidst om, hvor udemo-kratisk den både er og bliver opfattet bredt i medlemslandene. I sin fremlæg-gelse af EU-Kommissionens hvidbog for EU's fremtid lagde Jean Claude Juncker derfor hovedvægten på én ting: borgernes inddragelse og valgmulighe-der.

Juncker fremlagde fem mulige frem-tidsscenarier. Herefter skal følge en pe-riode med debat på alle planer i 'EU's regioner', og først til september, når 'folket er hørt', vil Juncker fortælle, hvad han selv mener om EU's frem-tid. Dog vil han gerne løfte sløret for, at der er ét af fremtidsscenarierne, han er mindre glad for. Det er nummer 2, som består af et EU, der udelukkende fungerer som et indre marked.

EU i krise

Kigger man på scenarie 1, 3, 4 og 5, står det klart, at de i bund og grund har samme klare mål: en fuldt udbygget union. Forskellen er kun et spørgsmål om den 'rette' taktik til at nå frem der-til.

Union eller union?

Scenarierne i Junckers fremlæggelse kort gengivet:

- 1: At fortsætte som nu, tage os af de vigtige ting som fælles forsvar, energi-union m.m. skridt for skridt.
- 2: EU fungerer udelukkende som et in-dre marked.
- 3: En koalition af de villige fører an, og de øvrige kan hægte sig på senere. Det sikrer retningen mod unionen, og med tiden for alle medlemslande.
- 4: *Less is more*, et EU koncentreret om 'de vigtigste områder'. Der kommer

mindre detaljeregulering, mens fælles beslutninger indføres på visse områder. F.eks. opprioriteres fælles sikkerhed, fælles terrorbekæmpelse, fælles græn-sebevogtning, kapaciteter inden for militær gøres fælles, og handelsaftaler skal kunne afsluttes hurtigt.

Visse områder holdes ude, såsom sund-hedsområdet, dele af forsvarspolitik-ken og dele af social- og beskæftigel-spolitikken. Reguleringen inden for sundhed og miljø gøres til minimums-standarder. På de områder, der regu-leres, sikres strengere sanktioner og kontrol. Eurozonen stabiliseres, og EU taler med én stemme på de områder, der er fælles.

5: Speederen i bund frem mod fuld unionsbygning. Fælles militær, sik-kerhed og grænsebevogtning. Fælles beslutninger, f.eks. om handelsaftaler, hvor EU-parlamentet får den beslut-tende myndighed. Medlemslandene får friområder til eksperimenter, mens der skabes beføjelser til at sikre gennemfø-relsen af fælles handling på de overna-tionale spørgsmål. Beslutninger tages hurtigt og gennemføres hurtigt, også hvad angår udviklingen af Eurozonen.

Internationalt repræsenteres EU-lande-ne kun af EU i de fleste fora. Militær og sikkerhed er højt prioriteret. Der dan-nes en forsvarsunion i fuld integration med NATO. I Eurozonen er der koor-dinering af finanspolitik, socialpolitik og skat – for nuværende og kommende medlemmer af denne.

Scenarie 5 svarer stort set til den visi-on, EU-Parlamentet netop har fremlagt.

Alle veje fører til Rom

Der er ingen tvivl om, at alle scenarier leder frem mod den samme union. Kun den taktiske vej derhen og tempoet kan være forskellig. Modstanden mod planen i medlemslandene er unionsfol-kenes akilleshæl, som de forsøger at komme uden om, når Juncker lægger op til et halvt års 'åben debat' om, hvil-ken vej vi skal tage til unionen.

Gyldne tider bliver bedre endnu

Våbenindustrien er beslutningstager i EU

Milliarder af skattekrone og pensionsindbetalinger går til at understøtte forskning og produktion i våbenindustrien i EU. Til en EU-hær, til overvågning, til sikkerhed, til yderligere militarisering.

Der bliver nu sat turbo på de længe nærede planer om EU som en militært stærk selvstændig supermagt. Den oppustede våben- og sikkerhedsindustri i EU sidder selv med ved bordet.

EU's bevogtning af grænserne er et af områderne i EU's militarisering. Efter Brexit greb EU muligheden for at puste liv i det længe nærede ønske om en militariseret union. Udenrigschef Federica Mogherini fremlagde EU-Kommissionens globale strategi ved et efterfølgende EU-topmøde i Bruxelles og åbnede op for oprettelsen af et militært hovedkvarter og en øgning af landenes militære budgetter frem mod en fælles EU-hær.

Det sker som supplement til og allieret med USA i NATO, men også med et element af konkurrence med den amerikanske supermagt. EU bakker op om NATO's krav om at 'sende flere penge', men hovedfokus er opbygningen af unionen som militær verdensmagt.

Våbenindustrien har i de seneste år været opprioriteret i EU og har fået omfattende økonomisk støtte igennem EU's budgetter. EU lægger også op til fælles koordinering af våbenproduktion, forskning og indkøb.

Våbenindustrien er beslutningstager i EU

I en artikel i Information d. 22. februar beskrives forholdene omkring støtten til våben- og sikkerhedsindustrien ud fra en undersøgelse udført af journalister fra ti EU-lande.

15 milliarder kr. er de seneste ti år blevet brugt til forskning i 'sikkerhed'.

Men industrien klager over, at opfindelserne sjældent når længere end til prototypen – for afsætningen og slutbrugeren mangler.

Et væld af lobbyister i EU sikrer industriens interesser, men EU går videre end det. Et rådgivende udvalg sammensat af våbenproducenter blev

i 2003 nedsat direkte under EU-Kommissionen under navnet Group of Personalities, og det er her, forskningsprogrammet er udviklet, mens EU igen og igen slår på, hvor farlig verden er, og hvor stort behovet er for overvågning og sikkerhed.

Rustningsindustri A/S

I udvalget placeredes repræsentanter for bl.a. Thales, Finmeccanica (har i dag skiftet navn til Leonardo), BAE Systems og EADS (nu Airbus), af repræsentanter for teknologivirksomheder som Siemens og Ericsson, og en række regeringsrepræsentanter.

Våbenindustrien har derudover deres stærke lobbyorganisation AeroSpace and Defence Industries Association of Europe (ASD), der trækker i trådene.

I undersøgelsen af støttemilliardernes effekt kommer det frem, at forskningen sjældent har ført til, at konkrete opfindelser har ramt det militære marked.

Man klager bl.a. over interessen fra EU-landenes regeringer.

Det evindelige pres for at hæve militærbudgetterne til det amerikanske krav på 2 % støttes da også fuldt ud af EU som en opbakning om erobringstogterne for olie, jord og markeder – men også som støtte til våbenindustrien.

Siemens cheffobbyist er utilfreds med den manglende klarhed i politikken. Det ville være rart at vide, hvilke våben og overvågningssystemer der kan afsættes inden for EU, synes han. Han siger:

”Projekterne i sig selv interesserer os ikke. Vi er primært interesseret i at vide, hvilken politik der arbejdes på, så vi kan fokusere på det. Der findes det, vi kalder en Valley of Death. Kun forskning får støtte. Så snart det er tid til at lave et egentligt produkt, er der ikke flere midler til rådighed. Der er måske en prototype, men ikke noget, en kunde virkelig kan bruge endnu.”

En anden af gruppens medlemmer kritiserer de enkelte landes interesse i våbenproduktionen, og en tredje kritiserer ambitionerne:

”Projekterne var og er for små til at have en effekt og kunne lige så godt være blevet kørt af medlemsstaterne selv.” Markedet for EU's våben er for lille.

Det planlægges nu at give yderligere støtte. Sidst i 2016 lagde EU en idé om en ny militærfond frem i offentligheden. EU-Kommissionen ønsker at sætte 3,7 milliarder af til forskning i 'innovative militærteknologier'.

Gennem EU kanaliseres vores skattekrone diskret til våbenindustrien, og det samme sker med de penge, vi indbetaler til pensionskasserne. De bruges til det modsatte af sikkerhed og fred og er helt uden for vores ønsker eller kontrol.

Trump: Hvad USA-imperialismen truer med

Af Arbeit-Zukunft

Med Donald Trump har den amerikanske kapitals rovdyrfraktion sat sig i Det Hvide Hus. Banker, kapitalister ... Chefen selv er ejendomsmillionær. Alle sammen fra den amerikanske topelite. Dem Trump under sin valgkamp svor at ville føre kamp imod.

Er det måske ikke en udvikling med endnu mere 'elite'? Dem der i indenrigs- og udenrigspolitikken har etableret en politisk linje af hetz og aggression og en hæmningsløs kapitalistisk udbytning, med minimalskat for de rige og ophidselse til brug af magt udadtil og indadtil.

Netop disse er fjender af de arbejdende mennesker, de er fjender af 'folket'.

Lønarbejdernes interesser er andrerangs, det er ikke dem, som er i centrum for slagordene 'America First' og 'Make America Great Again'.

Straks efter sin indsættelse angreb Trump Obamas sparsomme lovpligtige sygesikring ('Obama-Care'). Arbejdende, fattige mennesker og arbejdsløse er de første, der får det at mærke. For Trump-vælgere i den kategori vil det være en brat opvågning.

Men herved bliver det ikke. Nyudnævnte 'nyliberale' overtager arbejds- og uddannelsesministerierne. Den nye uddannelsesminister vil allerhelst privatisere alle skoler. Også angrebene mod indvandrede arbejdere er et angreb på arbejderklassen.

Trump's valgkampsracisme fortsætter. At hetze imod bestemte svage grupper betyder at hetze mod de næste i morgen. Trump underskrev offentligt dekretet om mur til Mexico i en flom af racistisk hetz, og han intensiverer praksis med udvisninger.

Han indførte indrejseforbud mod flygtninge fra islamiske lande og lod indrejsende terrorisere ved grænserne. Kun nære forbundsfæller som Saudi-Arabien er undtaget – netop dem, der

er aktive i at fremme den internationale islamistiske terror.

Hvornår sætter han gang i hetzen imod fagforeningsfolk og indfører strejke- og demonstrationsforbud?

Trump truer pressefrihed og demokrati. Whistleblowere må man kun citere, så deres navne kan forrædes. Serieløgnen Trump kalder kritiske journalister løgnepresse. Folkefjenden kalder dem for fjender af folket. Hvornår mobiliserer han sine tilhængere til hetz imod kritiske medier?

Følger af Trump

'Lad os gøre Amerika stort igen'. betyder 'Al magt til den amerikanske kapital'

'Frontkæmperen mod eliten' og 'Wall Street-kritikeren' Trump ophævede straks Obamas mere end beskedne tiltag til regulering af bankerne, der begrænsede kreditspekulationen en smule. Netop det, der var årsag til finanskrisen, der ruinerede millioner af 'den amerikanske middelklasse' af arbejdende.

Den amerikanske finanskapital var selvfølgelig irriteret over disse regler. På Wall Street udløste Trumps skridt et kursfyrværkeri og champagne. Større demagogi findes ikke. I samme retning går Trumps angreb på hårdt tilkæmpede miljøstandarder, der skal ændres til gavn for og maksimalprofit til finanskapitalen.

USA-imperialismens åbenlyse krav om verdensherredømme

Trump vil ikke længere være med til

afbalancerede aftaler og relationer til de imperialistiske konkurrenter i EU og NATO, i Stillehavsområdet, eller med Rusland og Kina, og heller ikke i forhold til Iran.

TTP-frihandelsaftalen for Stillehavsområdet blev straks indstillet. TTIP er tilsyneladende helt stoppet. Trump vil gennemføre tosidige handelsaftaler, hvorved USA står økonomisk stærkest, og 'partnerlande' trækker det korteste strå. Ellers vil det ikke være en 'god aftale'.

Forholdet til Kina bliver drastisk skærpet. Trumps chefrådgiver Bannon, en berygtet højre-fascistisk hetzmager, taler åbent om kommende krig mod Kina.

Partnerskab i NATO? Kun den, der betaler nok og selv opruster, forbliver partnere. Trump vil kraftigt opruste USA's militær, herunder med nye atomvåben – en alvorlig trussel mod verdensfreden.

Valgkampens spekulationer om en afspænding i forhold til Rusland synes ikke at blive til noget. Trumps nærmeste sikkerhedsrådgiver, der endnu før han var udpeget flirtede ulovligt med russiske diplomater, måtte straks gå af. En klar indikation af, at kongressen vil forpligte Trump, så han trin for trin er helt loyal over for den amerikanske imperialismes strategiske interesser.

Imperialisme: Reaktion over hele linjen

Trump har med sin blot et par uger gamle regering demonstreret, hvad Lenin karakteriserede således: Imperialisme betyder reaktion over hele linjen.

Derfor er det opmuntrende, hvor meget modstand der overalt i USA er rettet imod ham: Hundredtusinder har allerede demonstreret, ikke kun kvindebevægelsen, men også de studerende, store dele af de sociale bevægelser, fagforeninger, miljøbevægelsen og antira-

cistiske borgerrettighedsgrupperinger som "Black Lives Matter". Denne masseprotest bør vi også i Tyskland tage til os.

Trump vil også ændre Tyskland

Merkel er stadig tavs, eller vil fremme 'konstruktive relationer'.

Forsvarsminister Von der Leyen slog allerede på sikkerhedskonferencen i München hælene sammen over for den amerikanske vicepræsident Pence. Denne stillede hårde krav frem for alt til den tyske imperialisme: 'Hvis I stadigvæk ikke har en oprustningsplan på 2 pct. af nationalproduktet, så sørg for, at I kommer ind i rækken, men hurtigt.'

For Tyskland vil det betyde en stigning i forsvarsbudgettet på 67 %.

Således stiller Pence sin imperialistiske rival Tyskland over for regningen for Tysklands årelange politik i USA's slipstrøm.

Von der Leyen krævede i München fle-

re penge, våben og soldater til hæren. Tysklands herskende forbereder sig på sine egne krige: forbundshæren til Litauen til den russiske grænse. Der er ballade i Berlin om 'ægte' krigsindsats i Mellemøsten, herunder Syrien.

Amerikanske soldater i Irak 2017

Der føres en permanent kampagne mod Rusland, der forhindrer enhver løsning på Ukraine-krisen, som Tyskland og EU er ansvarlig for. Der tales allerede om genindførelse af værnepligten, fordi der ikke er tilstrækkelig frivillige, der melder sig til forbundshæren, 'Bundeswehr'.

Men ændringerne rækker dybere end-

nu. Trump er aktivt på vej til at svække den tyske indflydelsessfære i EU. Han hilser dens opløsningstendenser velkommen, især Brexit. Han angriber den tyske imperialisme som konkurrent om at beherske verden: I kan arbejde for egen regning, selv opruste, selv sende tropper afsted, hvis I vil noget. Partnerskab med USA findes kun, hvis I underordner jer. America First.

I denne situation kræver Berlin nu af os arbejdere, mænd og kvinder, arbejdende, funktionærer, fagforeningsfolk, studerende, at vi slutter op om en indsats omkring de kommende imperialistiske eventyr.

Det kræver tværtimod en aktiv demokratisk, antimilitaristisk, antifascistisk modstand af os.

Her er der også brug for kommunisternes fulde indsats, deres samarbejde i kamp for freden, deres enhed.

Modstand mod Trumps politik betyder modstand mod den tyske imperialisme. Hans farlige politik truer med at bringe krigen tilbage her til landet.

Det er, som Karl Liebknecht lærte os: **Fjenden står i eget land.**

PLO: "Det eneste alternativ til to stater er en demokratisk enhedsstat"

Den palæstinensiske befrielsesorganisation PLO's generalsekretær Saeb Erekat udtaler, at det eneste alternative til tostatsformlen – en palæstinensisk og en israelsk stat – er en sekulær og demokratisk enhedsstat.

Udtalelsen faldt efter et møde med John Berkow, formanden for det britiske parlaments underhus.

Erekat sagde, at tostats-løsningen er en international formel for at løse den palæstinensisk-israelske konflikt.

– Som vi bestandig har understreget, er

Foto: Dr. Saeb Erekat, PLO's generalsekretær.

tostats-løsningen en palæstinensisk accept af en international formel, sagde han, – og den repræsenterer faktisk et smerteligt og historisk palæstinensisk kompromis, der anerkender Israel i dag på 78 % af det historiske Palæstina.

– I dag lever der næsten seks millioner palæstinensere under israelsk kontrol i hele det historiske Palæstina, mens næsten seks millioner palæstinensere er i eksil.

Erekat understregede, at 'i modsætning til Netanyahus plan om en stat og to systemer – dvs. apartheid – er det eneste alternativ til to selvstændige og demokratiske stater med

1967-grænsen en sekulær og demokratisk enhedsstat med lige rettigheder for alle, kristne, muslimer og jøder, i hele det historiske Palæstina.'

Hollywood giver pris til terror **‘Og vinderen er IS – Al Qaeda’**

Af Stephen Lendman

Hollywoods Oscar-priser (Academy Awards) handler alene om at promovere film, der kan give profit – uafhængigt af det bedste, der laves af filmindustrien, og som ikke bliver spredt vidt og bredt. De afspejler også glamour-byens traditionelle nære bånd til Washington. Manuskripterne er pro-vestlig propaganda.

Cheferne for filmstudierne betales rigeligt for at medvirke til at glorificere USA's krige og dæmonisere dets fjender – indbefattet 'islamiske terrorister' og Rusland.

Washington har det sidste ord med hensyn til indhold og personskildring i propaganda-filmene. Det er Washingtons dagsorden, der skal fremmes. Folk skal ikke gøres klogere.

Historien laves om og genopfindes. Den statsstøttede 9/11 udnyttes til det sidste. Kriminelle CIA-agenter fremstilles som helte. At støtte USA's imperialistiske program er vigtigere end sandhed.

I 2013 blev 'Argo' valgt som Hollywoods topfilm. Den burde blive udstillet og fordømt i stedet for at blive hædret for dens genopfindelse af en iransk gidsel-episode i 1979-80.

Filmen var ondskabsfuld, uretfærdig

og ensidig, Hollywood-propaganda, når den er værst, og skøjtede hen over, hvad der burde fremhæves, mens den tegnede et stereotypet billede af Iran ifølge en skabelon for vestlig misinformation.

Ved Hollywoods 89. Oscar-uddeling i søndags blev White Helmets' propaganda-film, som portrætterede terrorister som helte, hædret som sidste års bedste korte dokumentarfilm.

Hollywood og Al Qaeda

Denne gruppe har intet at gøre med beskyttelse af civile, som det hævdes – det drejer sig om at støtte terrorisme mod et selvstændigt og uafhængigt Syrien.

Medlemmerne af White Helmets opererer i områder kontrolleret af al-Nusra (=al Qaeda i Syrien). Når de betegner sig selv som frivillige redningsarbejdere, der har reddet titusinder af liv, er det platte løgne.

USA og UK støtter gruppen (ligesom det officielle Danmark, o.a). Det samme gør Soros' Open Society Foundation og tilsvarende pro-vestlige interesser.

White Helmets er fotograferet og vist på video sammen med al-Nusra-terrorister under halshugninger og andre barbariske uhyrligheder. De støtter skabelsen af en flyforbudszone for at bremse syrisk luftforsvar.

Solidaritetsbevægelsen med Syrien kalder dem 'al Qaeda med en ansigtsløftning', som fostrer terrorisme og imperialistisk ødelæggelse under påskud af humanitær indsats. De folk, der er tilknyttet denne gruppe, er fjender af grundlæggende frihedsrettigheder – det er krigere, ikke fredsskabere, udenlandsk støttede mørke kræfter, som vil have et tyranni til at erstatte selvbestemmende syrisk uafhængighed.

De blev nomineret til Nobels fredspris for 2016.

Den tilfaldt i stedet narko-statsterroristen Juan Manuel Santos, Colombias præsident. Som Alvaro Uribe forsvarsminister var han berygtet for at massakrere hele 'befolkningscentre', som James Petras har forklaret.

Nobelkomiteens medlemmer hædrede statsterrorisme. Det samme gjorde Hollywood, da de valgte 'De Hvide Hjelme' som bedste korte dokumentarfilm.

Oversat til dansk af KPnet

Oliver Stone: 'Det er ikke Trump alene – det er systemet'

Det er ikke Trump eller en konkret præsident, men et helt system, som er problemet, siger den amerikanske filminstruktør Oliver Stone.

Stone har i talrige film – både dokumentarfilm og spillefilm – vist en anden side af USA og amerikansk politik end den officielle historie. Han er Oscar-vinder, men betragtes alligevel som 'kontroversiel' i mainstreammediernes. Spillefilmen 'Snowden' fra 2016 om den amerikanske whistleblower fik ne-

gative anmeldelser i de store medier.

Hans dokumentarserie 'The Untold History of the United States' var en kæmpesucces og blev vist i TV i en række lande, men er ikke blevet skolepensum i USA. Og hans seneste dokumentarfilm 'Ukraine on Fire', som fortæller sandheden om det amerikanske organiserede og EU-støttede Maidan-kup, bliver fuldstændig fortiet.

Stone er en skarp kritiker af de ame-

rikanske imperialistiske kup, krige og krigsforberedelser. Uden at gøre forskel på, hvilket parti den krigsførende præsident kommer fra. I modsætning til en stor del af Hollywood, der var mobiliseret for Barack Obama og meget aktive i Hillary Clintons præsidentkampagne – og nu i Demokraternes kampagne mod Trump.

I en skarp tale i forbindelse med, at han modtog en pris fra manuskriptforfatteres Writers' Guild i februar, konsta-

terede han for en sal af mestendels unge filmfolk, ifølge Variety, at forfattere kan og bør være 'kritiske over for jeres regering og jeres samfund':

– I behøver ikke at tilpasse jer. Nu er det på mode at rette skytset mod Republikanerne og Trump og gå uden om Obama'erne og Clinton'erne. Men tænk lige over dette: I de 13 krig, vi har startet i de sidste 30 år, og de 14 billioner dollars, vi har brugt, og de hundredtusinder af liv, som er forsvundet fra denne jord, så husk, at det ikke kun var en enkelt leder, men et system, både republikansk og demokratisk.

– Man kan kalde det, hvad man bør kalde det: det militærindustrielle penge-medie-sikkerheds-kompleks. Det er et system, der er blevet fortsat og udbygget under dække af, at det er retfærdige krige, som kan føres i vores flags navn, som vajer så stolt.

Oliver Stone har tidligere i forbindelse med 'Snowden' konstateret, at "Overvågningsstaten, '1984', cyberkrig, dro-nekrig, nu er her".

Oliver Stone er executive producer på dokumentarfilmen *Ukraine on Fire*

De unge filmskabere gav han følgende råd:

– Jeg har i det meste af mit liv kæmpet mod disse folk, som praktiserer krig.

Det er trættende. Og for det meste for man et spark i røven. Med al den kritik og alle fornærmelserne, som I vil få, og også smigeren, er det vigtigt at huske, at hvis I tror på, hvad I siger, og I kan holde kursen, så kan I også gøre en forskel.

– Jeg trygler jer om at finde en måde, så I kan være alene med jer selv, lytte til jeres stilheder, og ikke altid i skribentværrelset. Forsøg ikke at regne ud, hvad de mange forventer, så I kan få succes, men prøv i stedet af finde den virkelige mening med jeres liv her på jorden, og fornægt aldrig jeres hjerte i jeres kamp for fred, anstændighed, og for at fortælle sandheden.

Stones nye dokumentarfilm 'Ukraine on Fire' er blevet tiet ihjel af de store vestlige medier.

Den tilbageviser i detaljer, baseret på autentisk materiale, den officielle historie om Maidan-begivenhederne i Ukraine, indsættelsen af kup-regeringen i Kiev, der førte landet ud i en ikke afsluttet borgerkrig og truer med at sætte Europa og verden i flammer.

'Jimmy's Hall' af Ken Loach – en filmanbefaling

Af Karsten Jonassen

Forleden lånte jeg en film på biblioteket, 'Jimmy's Hall'.

I sig selv er det jo ikke en titel, der lige springer i øjnene og indbyder til små to timers filmkiggeri.

Meeen, den er instrueret af Ken Loach, og han er absolut ikke en hr. hvem som helst.

Loach er 80 år, britisk instruktør og har brugt det meste af sit aktive liv på at skildre kapitalismens uretfærdigheder og almindelige menneskers kamp imod systemet.

'Jimmy's Hall' foregår i Irland i begyndelsen af 1930'erne, hvor kommunisten Jimmy Gralton vender hjem efter ti år i landflygtighed i USA.

Sammen med arbejdere og småbønder genrejser han det lokale samlingssted, hvor der læses, danses, diskuteres, undervises og planlægges aktioner mod godsejernes og fascisternes overgreb.

Ikke overraskende står den katolske kirke skulder ved skulder med reaktionen, der vil gøre alt for at ødelægge de arbejdendes sammenhold.

Filmen er fyldt med kampmod, livsglæde og varme kæmpende mennesker, der slås med livet som indsats.

Lån den, se den, og glæd dig over, at der findes instruktører, der skildrer kampen mod kapitalismen.

Filmen er lavet i 2014.

For resten – fik du set den seneste film af Ken Loach? 'I, Daniel Blake' fra 2016. Den skal du osse se.

To gode film, inden foråret kommer væltende, og vi ikke gider se TV.

Velkommen til KPnets nye Ud af EU-blog

Ud af EU-bloggen har til formål: At bidrage til at skabe bredest mulig enhed i hele den folkelige modstand mod EU og at bidrage til størst mulig slagkraft i den samlede front for at komme ud af EU.

Bloggen støtter Folkebevægelsen mod EU, som er den samlende organisation for kravet om udtræden.

Vi har inviteret en bred kreds af EU-modstandere til at bidrage. Flere kan komme til. Den enkelte hæfter kun for egne synspunkter.

Emner kan være afsløringer af EU, hvordan vi styrker modstanden, hvordan Folkebevægelsen fortsat udvikler sin bredde og sin handlekraft, hvordan vi kommer ud af EU.

EU udvikler sig med stor beslutsomhed nærmere og nærmere en EU-stat. Der arbejdes med fælles socialpolitik, med EU-hæren, med direkte skatteoprævning.

Midt i dette har EU fået et kæmpe slag med Brexit. Det er en historisk chance for modstanden i hele EU.

Det er EU-politikerne klar over, derfor mødes vi af en syndflod af demagogi. Brexit omtales igen og igen som identisk med Trump og de rabiater højrekræfter i Europa.

Vores modsvar er at øge afsløringerne om EU og være i offensiven med vores krav om udtræden.

Målet for hele den brede modstand er at komme ud af EU. Det kræver en konstant opmærksomhed om dette

mål, om muligheden af at følge Storbritannien, om de fordele en udtræden vil give os.

Alternativet til EU er i sin kerne: Genvindelse af den nationale selvstændighed, retten til selv at bestemme i vores land. Grundene til at ville være fri for EU er mange og til en vis grad forskellige for forskellige mennesker.

Derfor er det så afgørende, at den fælles front mod EU hviler på de vigtigste ting, der kan forene alle.

Lisbet Bonde

kpnet.dk/udafeu

Vidnesbyrd

*er vel en form for sandhedserklæring -
og dette er vel for meget at pålægge
besætningen på Christiansborg.
Trods påstået forskellighed
og modsatrettede interesser
er de i bund og grund enige om
at bevare et system
hvis timeglas udrinder, og historisk
beskrives som en epokes tidsindbyggede
undergang - udbytningens -
udplyndringens - og krigenes periode.*

N.B.

42 timers arbejdsuge?!

Snart skal der stemmes om de nye overenskomster. Noget af det du skal tage stilling til, er om arbejdsgiveren skal have ret til

at diktere os 5 timers ugentligt systematisk overarbejde, så vi ender med en 42 timers arbejdsuge. Eneste krav er at overtimerne skal være afspadseret inden for 12 måneder – og på et tidspunkt arbejdsgiveren bestemmer!

Det synes vi er helt hen i vejret! Vi arbejder gerne over når der er brug for det – men det skal være når det kan passes ind i familielivet, og når vi synes vi har det fysiske og psykiske overskud til det. Ikke fordi det i en periode passer i firmaets kram!

Synes du heller ikke det er OK, så er det nu du har chancen for at sige stop!!

Kædeansvaret udeblev også!

Vi fik ikke det effektive værn mod social dumping, som et kædeansvar i overenskomsten ville være. Tværtimod bryster arbejdsgiverne i Dansk Byggeri sig nu af at det får vi aldrig.

Slaget er ikke tabt endnu!

Heldigvis kan vi nå at stemme forslaget ned! Vær med til at gøre en forskel og brug din stemme til overenskomsten!

Snak med dine kolleger, din familie, naboen – alle dem som også skal stemme om de samme spørgsmål i deres overenskomst – og få dem til at sige nej så det kan høres!!

Med venlig hilsen

Utilfredse bygningsarbejdere

Stop CETA - Sig nej til de multinationale virksomheders diktat!

En gennemført CETA-aftale vil være et fintunet instrument til at afskaffe sociale og demokratiske rettigheder indenfor arbejdsliv, miljø og sundhed - og CETA vil angribe vores ret som nation til at drive en offentlig sektor. Menneskelige hensyn og rettigheder dømmes ude, tilbage står kun kapitalens ret til maksimal profit.

Foto: Dan Stenberg Robles

Handels- og investeringsaftalen CETA mellem EU og Canada er den første af de store aftaler af denne type som EU har forhandlet færdig og nu forsøger at få godkendt. Den 14. marts førstebehandlede folkettingen den danske ratificering af CETA i huj og hast med kun to behandlinger og uden en høringsfase. Kritik og debat er dømt ude.

Modstanden i en række europæiske lande er så omfattende, at gennemførelsen er meget usikker. En afvisning af CETA - og de andre aftaler som TTIP og TISA, der er på vej - er af kæmpe-mæssig betydning for det store flertal i alle de berørte lande. For aftalerne vil forringe deres levevilkår og rettigheder - til fordel for de multinationale firmaers profit.

Et ja til CETA er vurderet til at koste 230.000 arbejdspladser og dumping af lønnen.

Et røgslør

EU har valgt at lægge et røgslør af for-drejninger og løgne udover indholdet i aftalen. Man forsøger at afvise kritikken og berolige kritikerne - fagforeninger, miljøorganisationer, jurister og mange andre, og ikke mindst bredt i befolkningen. Intet af det holder vand.

EU-kommissionen har tilføjet en stribe erklæringer til CETA-aftalen. De lover at alle rettigheder mht. miljø, arbejderbeskyttelse og at retten til at forbedre dem, står ved magt. Men disse erklæringer er kun skrevet af den ene part. Intet er juridisk gyldigt - intet er under-tegnede rettigheder.

Lov til fordel for mennesker og miljø?

Firmaernes ønsker og krav får konsekvens for de nationale regler og love, herunder de danske. Det sikres gennem et reguleringssamarbejde mellem EU og Canada (som reelt repræsenterer USA). Her skal 'problemer' i ny og gammel lovgivning vurderes. De multinationale firmaer får ifølge CETA ret til at lægge sag an mod regeringer, hvis disse begrænser markedsadgangen og profitmulighederne.

Skulle et land beslutte at lovgive anderledes end det anbefales af det regulerende råd, kan de gøre det. Men spørgsmålet er om de har råd. For med de multinationale firmaers ret til at lægge sag an mod stater kan progressiv lovgivning løbe op i milliarder.

Skulle det f.eks. lykkes at få gennemført en parlamentarisk beslutning om 30-timers arbejdsuge med fuld løn-kompensation, udvidet barselsorlov for mænd, loft over forbrugerpriser på el og vand, forbud mod RoundUp, forbud mod GMO (fortsat selv listen!) kan den anfægtes ved en domstol nedsat af de multinationale firmaer selv.

Det samme kan ske, hvis et land beslutter at tage et område tilbage fra privatisering. En udvikling som ses i mange lande, hvor man reageret på prisernes himmelflugt, elendig vedligeholdelse af privatiserede ledningsnet eller ulighed i sundhedsvæsenet.

Alt kan anfægtes. "Lovgiv I bare", si-

ger EU, "Men vi garanterer ikke for følgerne."

Kommer CETA igennem vil denne aftale blive fulgt op med andre - TTIP og TISA - som pga stærk folkelig modstand er sat på pause, indtil videre.

CETA er nu inde i en fase med ratificeringer i alle EU-lande. I flere forventes godkendelsen at være i store vanskeligheder, men nej'et til CETA er på ingen måde sikret.

Lad os derfor fortsætte og intensivere kampen mod de multinationales handels- og investeringsaftaler - sig NEJ til CETA så det kan ses og høres!

Arbejderpartiet Kommunisterne

OKTOBER BOGBUTIK

København
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
tlf: 50 55 99 30

Åbningstid:
alle hverdage 15-17.30

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Man-, ons- og fredag
12 - 17.00

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
51 86 71 97
Åbningstid:
fredag 14 - 17.00

Protest i München fortsætter ved NATO-topmøde i Bruxelles 24. - 25. maj

Med NATOs voldsomme oprustning og den øgede krigsfare mobiliseres der både ved vigtige internationale begivenheder og i de enkelte medlemslande. Det kommende NATO-topmøde i Bruxelles den 24.-25. maj, hvor Donald Trump er med, er den næste store internationale protest.

På den såkaldte 'sikkerhedskonference', der afholdes en gang om året i München, samles NATO-landenes krigsmagere og diskuterer strategi.

Den 18. februar demonstrerede omkring 4000 mennesker i München imod NATO's krigspolitik. De tyske marxist-leninisters blad og website Arbeit Zukunft rapporterer, at demonstrationen var en stærk protest – livlig og oplysende. Demonstrationen blev holdt tilbage af politiet, således

at ankomsten til samlingsstedet blev en time forsinket.

Sikkerhedskonferencen kaldes uafhængig, men understøttes i stor udstrækning af regeringen, men også af våbenindustrien, bl.a. af Krauss-Maf-

fei Wegmann, MBDA og Lockheed Martin. Således er konferencen også et samarbejde mellem våbenproducenterne og de politiske kræfter, der holder krigene og våbensalget i gang.

Danske regeringer har siden 2. verdenskrig haft 'vi følger USA-imperialismen blindt' som deres mest grundlæggende kompas. En vis usikkerhed har indfundet sig efter indsættelsen af Donald Trump som præsident.

Claus Hjort Frederiksen føler sig dog betrygget efter konferencen.

Han kom hjem med 'et godt argument', når han skal tale for den vanvittige idé om at øge budgettet til oprustning og krig med yderligere 17 milliarder skridt for skridt – til der bruges mindst 2 pct. af BNP.

Årets store NATO-topmøde finder sted

i Bruxelles den 24. og 25. maj med Donald Trump i forsædet. Der vil blive en stor demonstration mod Trump den 24. maj, indkaldt af forskellige kræfter. Det internationale netværk 'No to war, No to Nato' deltager i demoen og organiserer en modkonference til topmødet den 25. maj.

I Danmark planlægges også forskellige møder og protester mod NATO og oprustningen i foråret 2017.

Kommunistisk Politik Indhold nr. 3 - 2017

TEMA: Kvinder og revolution

På hovedet nedad s. 2

Grønt lys for EU-hær s. 4

Kvinder og socialisme s. 6

"Fireburn" s. 8

8. marts 1917 s. 11

Oktoberevolutionen og
kvinderne i Vesten s. 12

Kvinder i klassekampen s. 14

Jagtvej 69 10 år efter s. 16

EU i krise s. 18

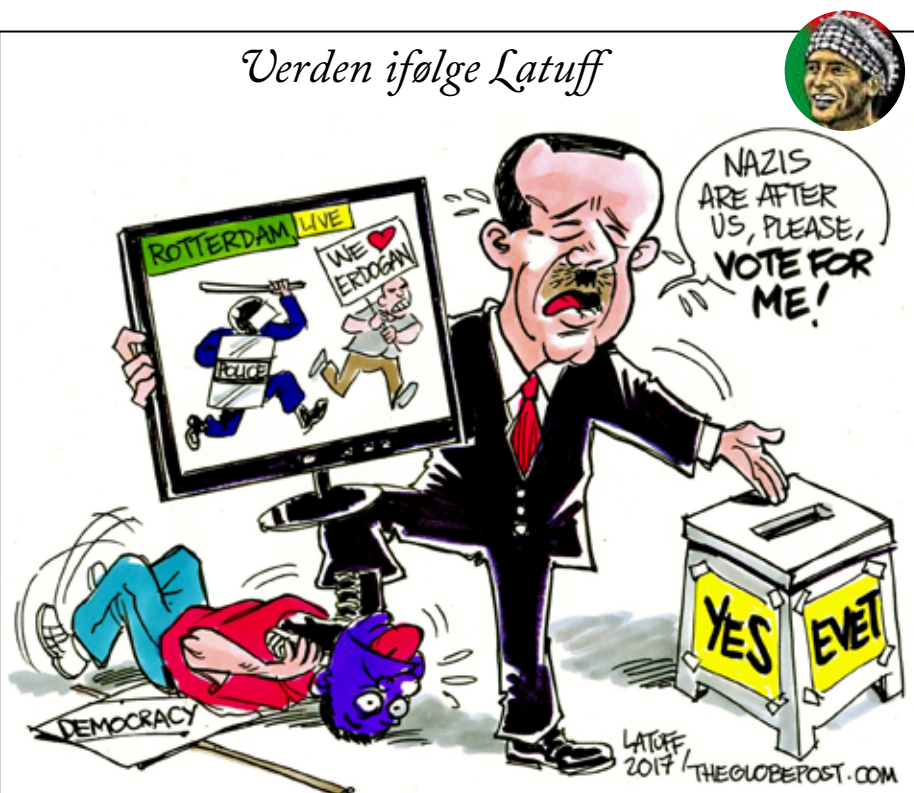
Junckers 5 veje til Rom s. 20

Våbenindustrien og EU s. 21

Truslen fra Trumps USA s. 22

Hollywood og Al Qaeda s. 24

Verden ifølge Latuff

Hvad er VIRKELIG bag disse pro-Erdogan protester i Holland